

העיתון החדש

באתר: אילתם ונתנו

באתר: אילתם
BAT GALIM

הח' גליסקין 8 תל-אביב
מנון מבורים: עולמס"ס
מ. ד. 136 פל 26785
מ"ר: העולם הזה כ"ב
יחס ישראל כ"ב. מ"א
עין הפעולה אחראית עבור
נזכר המורעות, ב"ב עבור
הדפוסים המסוימות החד
החברה "ר"ח לפרנסה
המבנות עליהן שבו יו
ערכת הבריחה שלי

העורך הראשי:
אורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כחו

עורך משנה: רייזמן
יעקובי סגור

הכתב הראשי:
עמנואל שרה

העבר המערכת:

עורך משנה: חבניה
צמחי מעד

רוב היום: משה בראשון, יחזאל בשן, יצחק נבון, מ"ר
נ"לי, רומי ורדי, בוני ופני, יחזקאל רזאי, אופקט באובר
עמוס קינן, סילבי קשת, אברהם רפפורט.

ראש מערכת ירושלים:
יחזקאל שרה

ראש מערכת חיפה:
חיים כהן

מנהל מערכת:
משה אור

עורך ימים:
מנהל מבצעים:
סלמה שרי

ראש המנהלה:
סלמה שרי

מ"ס 895, י"ד בכסלו תשנ"ג, 9.12.54, המחזור 300

22

מכתבים

פירצה ראשונה

נשואית האזרחיים של אלים אמר בכפרים
שתוכרו לאחר זמן על ידי משרד הפנים הישראלי
(העולם הזה 892) הם הוכיחו מצוינות לכך שכן
קצת רצון ויוזמה אפשר לשוב את ההתנשאות
הספר הקיים בארץ. אולם אם לא יקומו משימים
למפעלה הלאומי של אלים אם לא יינשאו כאות
זנות פערים בנישואים אזרחיים בכפרים או
אילו על סיוע איות ורות, תבטל ערך התקדים
של אלים אמר, וזכות משרד הפנים בנישואים
אזרחיים הצמצום לנישואי הערובת בלבד.

ברוך ראובן, חוגו
...לדבר יכול כל אחד, חיימי רוצה לראות אתכם
מפסיקים לדבר על הצורך בשנות את הוק הנישואים
הקיים ומתחילים לפעול, ארגנו מבצע להחזרת נ"י
שואים אזרחיים - והסוגי הניער ילכו בעקבותיהם
ז. קטן, תל-אביב

על נשיקות ואופי

כדי להיו דוידהוא אני צריך לצבור מאה
נקודות בכותבנישקות (העולם הזה 894). כלומר:
עלי להסתדר מהתרגשות שעה שאני נושק נשיק
קוח בנו תשלומים שניות לקצב האלמ, כפיכוב
פלא ובאין אור, אך הנשיקה עצמה חייבת להיות
להבת, מהמלה ורותח - וכל זה בסבב של
השתי התרגשות (סך הכל: 100 נקודות). לא,
רבותיו אני מסתפק בקצב הנקודות שלי, אם כי
הבטחה שלי לגמרי בכד.

יחאל קרמר, חבריה
האם הקורא קרמר נושק בעליה הקלה ביו
תר נשיקות הנמשכות עשר דקות, בתנועה
מתדת והישר לשפתיים? וכל זה לאור
היום, כשהנשיקות התאזנות והמיניות מת
בעזות, כשהן רותחות ועלתיסות בישיבה
(ט"הכל: 48 נקודות)?

צד לי לאכוב אתכם - אין לי חשבון קבוע.
זה הכל תלוי מי נושק, מדוע, היכן ומתי, אני
הישיבה שעוד יש לכם הרבה מה ללמוד בשבט זה
מרים ברולי, חיפה

עורך החידון מודה ומתוודה, מוכן לקבל
הרכה להיקון המעוות.

מלאי צהוב

מיד לאחר קריאת כתבתו של עמוס קינן על
הרכון הישראלי (העולם הזה 892) ישכתי ובכתתי
את המכתב האל לשר החוק, מר משה שרת, על
המכתב למר א. שחם, קונסול ישראל בציריך.
אני סגנה את חשומת לבך לכתבה בהקדמה
(892) על הרכון הישראלי... ובמיוחד על הקטע
בו מדבר עמוס קינן על שני עשורים של מדיניות
קונסול ישראל בציריך, מר שחם, קונסול ישראל
ביניה, מר אשל... לדעתך איש כמה שנים, שהיה
מנהל מחלקת הכספים במשרד החינוך לפני שמונה
למפקד קונסול ישראל בציריך, מונב לו לחבר
ש"ך בהפקידו הקודם... שהם הוא פקיד - ופקיד
בתי מוכשר למלא את הפקידו הנוכחי באמנות...
הוא לא אהוד ולא מסובל על הצורך הישראלי
בציריך - ומשום כך יש להחליפו בניגון אחר,
איש נאמן ומסור כדונמט מר אשל בתורה... פקיד
דים, כדונמט מר שחם, אשר, לא שמע כאפוס
ישרמי על מות הנשיא" מונב לם לפרת בתפקידים
ביתום הם, לקבל חינוך וללמוד הרבה הרבה לפני
שיוכשרו לצאת וליצג את מדינתנו כשני ורים.
ישראל יששה בחוקי לראק, תל-אביב

הופעות שריונות

התשובתה של רומי לכתיבה של אלה (העולם
הזה 894) מתקבל הרושם שרמכתב בא לצין את
החתי הנוכחי של הנוער הישראלי, עליו בא הער
הראשי לכחוב כקורא אשר, אינני יודע למה
נתכחו העורך הראשי בכתיבו: "מכתב שרואה לי
כע"ך ערך מיוחד להבנת החתי של הנוער הצעיר";
אך ברור לי שאם הכתוב לעצם הסיפור, סגה
קשות, אמנם אלה מהנלה כטיפוס חובבי פחות או
יותר, אולם המאורות המתאורים עליהם אינם
מוחזרים לנוער הישראלי, הם יכולים לקרות בכל
מדינה אחרת - ובכל רומן זעיר ולאזעיר של
כל סופר.

אולם מכתב זה מצביע על שתי חוגות: ע"ר
ליות כחיי הנוער הישראלי ומן הראוי שגם ש
לחן תשומת-לב, הנוספת האחת היא הפשטות

שרות התיאטרון של "העולם הזה"

שמח להודיע לקוראים כי
עלה בידו לאפשר למספר רב
של קוראי גיליון זה לחזות
חינם בהצגותיה של מלכת
פולין ברנה, הזמרת הכושית

גיופין בייקר

לפיכך מתבקשים כל הקור-
אים לשמור על הגיליון ובמיו-
חד על תדרשו זה

1671

אחד מבין כל 150 קוראי
גיליון זה יזכה להכרטיס-יחיד
חינם בשירות הראשונות.
המספרים הזיכים יפורסמו
במקום זה בגיליון הבא. עקב
שהותה הקצרה של הזמרת
בארץ, מתבקשים הקוראים
להקדים בקריאת רשימת ה-

מספרים בגיליון הבא, מאחר
שתאריך ההצגה יהיה סמוך
למכתב יפיעת הגיליון.
ממרכן יפורסמו המספרים
הזיכים במדעה בגיליון יום
א של יריעות אחרות.

כדי להקד על הקוראים.

האמריקנים הנאור, המתבטא במיניות החברות
הסלוגיות לסינית. תוכנו של חברות אלן הם ר
ריקחים הסלוגים על כל ננויים ותוספת: ה
פנישות הרמיניות, להן מצפה כל אחד בקוצר
הזמן.

דראה כי האמריקנים דבק גם כסם, וכדונמט
אבאו את הקצרה המרעית על הנשיקות שהופיע
באותו גיליון עצמו (העולם הזה 894). וכי מאימתי
ישם כללים לחופשות כנון נשיקות? האם ברצוני
כס לרונם לכך שהנוער לא יראה בנשיקה תוספת
אינטימית, אלא ישתמש בגיליונות העולם הזה ויקרא
עליהן אולי החברו גם כסם נוסחאות למכתבי
אביה, כדונמט המספר האמריקאי מכתביאבה.
הנפוך בכל רחבי הארץ?

התופעה השנית, אותה אני רוצה להזכיר, נוי
בעת מעצם כתיבת המכתב אל רומי, והוא: אין
לנוער הישראלי כל מדיכיים, אליהם ישנו בעת
מסבר נפשי, או התלכפות קשה, ביתחפר ומי
ריו פוחלים נעתק בעצות הנוער בכלל, לא רק
באלו הנשיקות ביחסים דרמיים, מדרכי תנועות
הנוער אינם יודעים בעצמם כיצד להתברר על
כסכרים מסוימים. ומת עשו מאות הנערים ודי
נעורות, אשר אינם נמצאים בתנועות-נוער, ואח
אינם לומדים!

בגיליון חלפקי, תל-אביב

מתאבד עירוי

כאחיו של שמחה הלל (העולם הזה 893) הייתי
רוצה להעמיקם על טעות שאלה ככתבתם על
המתאבדות. ככתבת כי הייתה לו בת, לאמינות של
דבר לא היו לשמחה הלל כל ילדים. הוא מת
עירוי.

יעשהו הלל, תל-אביב

צפוי לשמונה מתוך מאסר או התלסום
קנס של אלפים ל"י, או לשניהם כאחד,
העונאי שפירסם זאת.

3. עבירות נגד המוסר. התאהב
בבר בן קיבוץ של השומר הצעיר באשה
מבנות קיבוץ של מפא"י, יאשם בעבירה
נגד המוסר והיה צפוי לגירוש מן הקי-
בוץ.

4. הריגה. נאם עסקן מפלגתי נאום
של לא פחות משעתיים, יאשם בהריגה
ויהיה צפוי לשנה אחת של מאסר עבור
כל מאזון שמת משיעומם.

5. גניבה. חיבר אדם שיר ישראלי
מקורי, יואשם בעון גניבה. ויהיה צפוי
לתשלום פיצויים למאזיני קול ישראל.

6. שיליון אזרחי. כל האזרחים ש'
הים לפני החוק, אולם אחרים, בעיקר
חברי מפא"י, יהיו שתיים יותר.

החמשי
מבשרים שפכו זעם וריר
על כותבו של זה החמשי.
אמר הוא (זה אני):
כעסכם הגיוני!
כי השורה האחרונה בכל החמשיים שלי
היא ארוכה מאורך הגלות וזהו בלי ספק
ליקוי כביר.

העולם הזה

השכונות והמסורות

המנהל הכללי: ב. ד. לוי

החוק

החוק הישראלי לקוח כולו ממקורות
זרים, תורכיים, שווייציים, בריטיים וחרי
קי עמים שלונים אחרים. הגיעה השעה
לשים קץ למצב זה ולתת לארץ חוק ישר-
ראלי אמיתי, היונק משרטי החודעה ה'
לאומית מדורי דורות ומתאים למציאות
המיוחדת של עם הבונה את מולדתו. כדי
לעודד משפטים ישראליים עצירים, מגיש
צוות מיוחד של העולם הבא כמה הצעות
לחוקי-יסוד:

- 1. בגידה: קילל אדם את הממשלה
באזני תורמים מחוקי-אדם, השמיץ את
המגבית היהודית המאוחדת או גרם לכל
מעשה או מחול העלולים לפגוע בכל
מגבית, מלחה, מענק או הענקה - ייא
שם בבגידה ויהיה צפוי למאסר של לא
פחות ממאסר-עולם.
- 2. בעיריה. מעל פקיד גבוה - יהיה

הי כפי דיפלומטים העיברים את הגבול, מה
קשה להגיע אל המחנות. ידענו גם מה אורי
רה ירושת השנאה, אי-האמון, שיש להגבר
עליה. לכן הצענו כמה דברים נועזים מאד
בשטח זה. וצר לי שדוקא כאן פעלה המכור
נה הממשלתית בזהירות שחפצו קשה בהצ-
לחה.

בתכניתנו קבענו שראש הממשלה עצמו
יפיע באי-ים, ימסור את הכרזה בצורה דר-
מית הממשלה הטלה הפקיד זה על מיכאל
קומאי, שהשתמש, אגב, כמעט באותה המלות
ששמנו במאמר בפי שרת. אולם ישנו הבדל
יסודי הכרזה של שרת בעצרת היתה מופיעה
למחרת היום בעמודים הראשונים של כל עת-
ני העולם. הכרזה של קומאי, בולעה שנית
במעלה, כמעט ולא הגיעה אף לעמוד האחר-
ני.

בתעמולה, במלחמה הפסיכולוגית, הצורה
הדרמטית חשובה לא פחות מן התוכן הממ
שי. אך למדינה אין כיום כלים תעמולתיים
הראויים לשמם. בלעדיות וזמה המבצע ה'
פוליטי הטוב ביותר לקטר בלי גלגלים, כמו
היה צורך במזרחים, שישמשו ברדיו כגון
יאשה חפץ בכנור, שיציפו את המרחב בכרו-
זים מצוריים, שילחיבו את דמיון הרבבות,
שיחשו כי המילה המסתננת מעבר לגבול
חזקה פי אלף מן המסתנן המחזיק ברובה.
יש סטירה נצחית בין הטמפרמנט של ה'
איש הפוליטי והטמפרמנט של לוחמי-חזית
הנפש: בחזרי התעמולה הם מטבעם נולעים,
מחזיקי-לכת, תוקפנים, בשעה שהמדינאים
חייבים לשקול, להסס, לשמור על שיתר-מש'
קל. האסון הוא כי בשעה שתחת כנפי משרד
החוק החל גדל דור צעיר של אנשי-מדיניות,
אין כיום אף איש אחד במנגנון הממשלה כור
לו שבת לו התכונות הראשונות הדרושות
לאלוף מערכת התעמולה. ומכיוון שזהו שטח
סגור, הכפוף לחלוטין ליד הקוסלת של ה'
שטן המפלגתי, אין גם שום סיכוי שהמצב
ישתנה.

סגנונית אחת אינה מביאה את האביב, ר'
מיבצע אחד לא יגרום להמפכה במרחב. כדי
להחלי שינוי של ממש יש לצבור אלפי עובי
דות פסיכולוגיות, להערים מיבצע על גבי
מיבצע. הסך-הכול הסופי הוא הקובע.

וכאן מתעוררות הבעיות החמורות ביותר.
"מיבצע ישמעאל" יכול להיות מיבצע גדול,
ואני מאמין בכל לבי שגנונות בו אפשריות
אדירות. אולם אין תועלת רבה ליצור מד
חובבי בלבו של ערבי, ובאותה שעה מש
לפגוע בקודש קדושי בבעיה אחרת, כגון
יחס ישראל למלחמת-השיחור של מארז'
קל, מינוי הכובש הבריטי הסואקי, המיבצע
יכול לשאת את רוק אם יהיה חלק ממוד'
גיות שלמה, נוצות בהפיסתה וסבלנית ב'
ביצועה.

מעבר ליוזמה החיובית של משרד-החוק,
מודקרות השאלות שטרם נענו, ושאבאחד הר'
מים נצטרך להשיב עליהן: האם שמיכים
אנחנו למרחב זה? האם לבנו עם בניו, עם
תרבותו, עם שאיפותיו לשיחורר לאומי ו'
חברתי? הויתרנו סופית על החלום העקר
להיות כאן סוכן של אירופה? האם הפנינו
סופית את פנינו אל אסיה, אל היבשת האד'
רה המתעוררת מהרומתה, אל השמש הלא-
לה?

לחיי

תמונה זו צולמה במסדרון בית-משפט מצרי. היא מראה את שלמה דויצקי, איש צוות א/ק. בת-גלים, ושניים מחבריו, בליווי שוטרים ומלחים מצריים, מביעה את העובדה העיקרית של השבוע: ברגע האחרון ממש, כשהיה נדמה ששוב אין מנוס ממנה, נמנעה סכנה של התפתחות שהיתה עלולה להוביל למלחמה.

התמונה למטה מראה את הצד המצרי של שורדיהם בים סוף: קאריקטוריסט ארסי צייר את המדח הישראלי, בעד תתימקדע עשן וכתובת קעקע של דודאר, מנסה בסירה אנגלית, תחת מופרש אמריקאי, לשבור את שורת-המוקשים של המצור המצרי.

אולם התוצאה המוזרה של המאבק על א/ק בת-גלים, שנגרמה עדידי שידוב של גורמים פנים-מצריים ואי-הרצון להסתבך ברגע זה בהרפתקאות מזחמתיות, לא פתרה עדיין את הבעיה העיקרית שהיתה מונחת על כפות המאזניים: עדיין לא בוסד להלכה התקדים הסוגר את מרחבי אסיה לפני ספינות הדגד הישראלי. אולם למרות זאת שמח הלב הישראלי עד כי בפרשה אחת זאת ניצח מלאך השלום את אלו הקרב. בפרשת

בת-גלים: נמל נערה מילחמה

הצבא המצרי עצמו לא היה פנוי למלחמה, הוא היה עסוק בהבטחת שלטון כת הקצינים. פירסם ההחלטה המצרית היה מתואם לרגע מסוים. כשהסיעה בת-גלים בפעם הראשונה באופק המצרי, רק החל המאבק ומקריע עם האחים. הכת לא יכלה להיא ת כל סימן של חולשה כלפי ישראל. היה עליה להוכיח שהיא לא פחות לאימנית מאשר האחים. אולם ברגע שנסבר כוח האחים, יכלה הכת לחתר על הקלי שנוצל. כך גולד נס בת-גלים. היא דומה בזעיר אנפין לנס מלחמת תש"ח: ישראל נכנסה בו ללא תיכנון ללא הערכה נכונה של דיכויים והכוחות, ללא הכנה נפשית ומעשית לתגובה כלשהיא. רק הודות להודמנות חד-פעמית, שאיש לא היה רשאי לצפות לה מראש, יצאה ישראל כמנצחת.

בשבוע שעבר קרא משה שרת לשגרירי המעצמות הגדולות ולסר להם הודעה שתוכנה לא פורסם. כעבור ימים מעטים קרא אליו את ציר תורכיה אורי המדינה, שהתיחסו באדישות מורה לפרשת בת-גלים כולה, לא הרגישו כלל שהם מתנגדים על שפת תהום. כי השבוע, אחרי שהמצרים הודיעו תחילה שיעמידו את צוות בת-גלים למשפט, השתכנעו גם שוחרי-השלום — ומשה שרת בראשם — כי הפעם לא יספיקו אזהרות ומחאות נמלצות, כי הפעם רגיעה עת הפעולה. הפניה אל המעצמות, וההמתנה לדיון במועצת הבטחון של א"מ, היו צעדים אחרונים לפני שעת-האפס. השבוע היה זה ברר גם למעצמות הזרות, שלא היו מעוניינות בהתפרצות דוקה בשעה זו. כנראה עללה בידן להבהיר זאת לגמאל עבר אל-נאסר, שלט מצריים.

מדוע שינו המצרים את עמדתם ברגע האחרון, הודיעו לפתע כי ישתדלו ררו את הצחת, המטען והספינה? הדיון בקהיר נמשך, כנראה, ימים אחדים, ות-צאותי לא היו הרות מראש. שארל מאליק נציג לבניין היושב-ראש התורן של מועצת הבטיחון, דחה בלי מתן נימוק את הישיר בה המכרעת ליום שלג. כדי לתת לי מצרים את ושהות להגיע לכלל החלטה.

מה השפיע על החלטה זו? משך השבועיים האחרונים עמדה מצריים במאבק הגדול ביותר שלה בשנים האחרונות. זה מול זה הת' יצבו כוחות הדת — כוחות שהם עדיין אדירי-יכולת במרחב הערבי — וקבוצת צעירים חסרי בסיס עממי, הנושאים את ואדיאל החדש, המר' דרני במרחב, של לאומיות חילונית. הם עשו את אשר לא העז לעשת איש לפניהם: יצאת בהתקפת-מצח על נציגי הדת.

השיא הגיע בתחילת השבוע. בית-משפט צבאי פירסם את פסק-דינים של מנהיגי האחים המוסלמים: מוות. באותו רגע נסכח כל דבר אחר מלב העם המצרי. פילוג ממאיר קרע את העולם המוסלמי לשניים, מנע כל אפשרות של שיתוף-פעולה בין צבא מצריים ובין צבאות הצפון הערבי במסגרת של מלחמת פתאומית.

רב החובל צבני שידרו (מימין) ואנשי צוות בתיגלים

והמלחים הנורבגיים קשרו קשרי ידידות אמי צם עם שני הישראלים, כינו אותם בכינויי חיבה "ישראל 1" ו"ישראל 2". עד היום מגיעים לכירתו של שלמה מכתבים מאנשי הצוות הנורבגי, המבקשים ממנו לבקר באר-צם בהזמנות הראשונה.

שני הישראלים היו חביבים על הנורבגים לא רק בגלל אופיים החברותי. המלחים הוריס חיבבו את שלמה ומשה גם מפני שהם לא ביזבו את חופשתם במסבאות הנמלים, אלא נסעו לפנים הארץ, ביקרו במקומות מעניינים, נפגשו עם בני אדם רביעניים.

בהיותו במזרח הרחוק צף בלבן של

שהוא נמצא בכל מקום בו יש צרות, קיוותה שהוא יחזור בשלום. הוא היה חוזר תמיד. לפעמים היה בא הביתה פצוע ולפעמים בריא ושלם, אך תמיד היה מחייך — ותמיד היו שפתיו, המעוטרות בפלומה הצהובה, פולטות הלצות.

הוא היה מוכר היטב לאנשי הפלמ"ח — הן כבחור, אשר לא ידע פחד והן כאדם שהיה מוכן לפשוט את חולצתו ולתתה לחברו הזקוק לה. אם היה משהו שואל: "אתם מכירים את שלמה לחיצקי מפלוגה 11?" היו החברה מנידים בראשיהם לשלילה. "אתם בטח מכירים אותו. זה שלוי מלה הבלונדי, מסולסל-השיער." "שלוימלה? כמובן שאנחנו מכירים אותו! מדוע לא אמרת זאת מיד?"

אולם רק מעטים זכרו את אחת התכונות החשובות ביותר של שלמה: הוא לא התקוטט עם אש ולא הסתבך בתיגרות. הוא היה אחד מאותם בנייהמול, המסוגלים רק לרכוש ידידים, לא לאבד אותם. בהיותו אמיץ לב וחזק ביותר מבחינה פיסית היה לפעמים מותח את אחד החברה, אך מעולם לא פגע באיש בודון.

שני לוחמים, שלושה נגלים

גם בתקופת מלחמת העצמאות לא ידעה המשפחה את מקום הימצאו של שלמה: הוא דבק בהרגלו הפלמ"חי, שלא לספר לאיש על מעשיו. הוא נפצע בעת פיצוץ טחנות הקמח של יאורה, בילה זמן מה בבית החולים, היה צריך לצאת לחופשה ממושכת. אולם הוא סרב לקבל כל חופשה, חזר ליחידתו מיד לאחר שוחרר מבית החולים.

היתה זו תקופה קשה למשפחת לחיצקי: יעקב, אביו של שלמה, מת רק לפני זמן קצר ובבל ביקשה מבנה: "חכה, שלמה, אל תלך עכשו. הרי יש לך חופשה. תוכל לנצל אותה ולגות." שלמה סרב לעשות זאת: "אני מוכרח ללכת! משהו מוכרח ללכת!"

גם הפעם גילתה אחותו של שלמה את סיבת החיפזון באיחור. הסיבה: העברת שירות לירושלים הנצורה. יחידתו של שלמה חנתה במשטרת אברגוש, חיכתה לגיפים, כדי להקים יחידת קומאנדו.

לבחורים ישבו וחילו, אולם הגיפים לא הגיעו. המטה כבר עמד להעביר אותם לגיזה אחרת, כאשר החליטו שלמה ואחד מחבריו שהם מוכרחים להשיג גיפים — לפחות גיף אחד: "כיצד תיתכן יחידת קומאנדו בלי גיפים?"

השניים ירדו לתל-אביב, סקרו גיפים שונים, התרימו לבסוף אחד מהם. "היה זה גיף נהדר!" נזכר שלמה. הם ישבו בגיפ מיהרו להצטרף אל אחת השיירות שיצאו לירושלים. בדרך, בקרבת שער הגיא, נשמעה התפוצצות אדירה: אחד הצמיגים של הגיפ התפקע. השיירה המשיכה בדרכה, השאירה את השניים עם הגיפ הצולע. אולם הם לא עזבו את הגיפ: הם הביאו אותו בשעת לילה מאוחרת למשטרת אברגוש — על שלושה גלגלים.

היה זה המבצע היבשתי האחרון של שלמה לחיצקי. משהו מקציני המטה נזכר כי שלמה היה אחד מוחיטי הפל"ח, פקד להעבירו לחיל-הים.

הוא לא נפרד עוד מן הים: העברתו מחיל הים לצי הסוחר, מיד לאחר התפוגה, נעשתה באורח אוטומטי. דומה היה כי הוא מצא, סוף סוף, את מקומו הנכון. הוא הפליג תחילה ליוון, תורכיה, איטליה. אולם כאשר נעשה הים התיכון מוכר לו ככך ידו, התחיל שלמה מפליג לחופים רחוקים יותר: אנגליה, אמריקה, אירופה הצפונית. אחר התגשם חלום-חיו של שלמה: מסע מסביב לעולם. שלמה וידידו הטוב, משה שווארץ, עלו על אניה נורבגית, הפליגו להודוסיין, הודו, איי-הפיליפינים. הקצינים

"אינני מפליג. אני טס. אנחנו צריכים להביא אניה מאירופה." "מה? כל הצוות טס?" "ומה בכך? אנחנו רק עשרה." "זו אניה כל-יך קטנה?" "כן... האחרים יצטרפו אלינו באירופה." "איפה?"

שלמה לא השיב. הוא לא ידע, לא היה בטוח. כאשר נמצא כבר ליד הדלת, פנה לאחור ואמר: "אל תדאגו לי, אם לא אכתוב לכם במשך חודשים מספר." אחר פנה ויצא.

"ישבתי בלטרון"

לא היה בזה כל דבר בלתי-רגיל. עוד מימי נעוריו של שלמה היתה משפחת לחיצקי רגילה שלא לשמוע מסיו תשובות ברורות על מטרות מסעותיו, או מועדי שובו.

בימי ילדותו נשלח שלמה על-ידי אביו הדתי לבית-ספר דתי, אך במהרה הוברר לכל הנוגעים בדבר שהוא לא ישאר שם זמן רב. הוא לא נשאר שם.

בהיותו בן 15 נעלם שלמה מן הבית הקטן בגבעת-רמב"ם: "אני יוצא עם פל"ח גות-הפונגל להתאמן במחנה-קיי." האימונים נמשכו שמונה שנים. רק מאוחר יותר גודע למשפחה במקרה כי שלמה היה אחד המת-נדבים הראשונים לפלמ"ח.

בוקר אחד הופיעו חבריו של שלמה בבית לחיצקי, ביקשו מן המשפחה להשמיד את כל מסמכיו של הבן: הבריטים עומדים לערך חיפוש במקום. במהרה הגיעו לבית שוטרים בריטיים, אך הם לא מצאו דבר, וכעבור שבוע הופיע במקום שלמה עצמו, "איפה היית?" "ישבתי בלטרון." "מה

האם והבן: בבל לחיצקי, אמו של חבר הצוות שלמה לחיצקי, (מימין) מאמינה כי בנה האהוב ישוב במהרה בשלום הביתה.

עשת?" "לא כלום. ישבו אתי שם עוד כמה חברה מרמת-הכובש. הבריטים חיפשו שם נשק."

כמעט ולא נותר מטר מרובע של אדמת ארץ-ישראל, עליו לא דרכו רגליו של שלמה לחיצקי: הטיולים הממושכים היו חלק חשוב מאימוני הספורטאים בהפונגל. הוא עבר מקיבוץ לקיבוץ, חצה פעמיים ברגל את הנגב והערבה, הצטרף מאוחר יותר לגרעין המתנדבים הראשון, שהקים את הפל"ח.

הוא חזר תמיד

המשפחה לא ידעה מעולם את מקומו הימצאו, או את מעשיו. היא ידעה רק

(ראה שער)

בבית-קפה קטן בחיפה, בו רגילים ימאים מקורקים לבלות את ערבם, ניגש צעיר אחד אל צעיר מוזקן אחר, שאלו כדרך אגב: "רוצה גיב מיוחד במינו?"

"איזה גיב?" שאל השני, בין לגימה ללגימה.

"גיב שצריכים קצת דם," השיב הגבר הראשון.

"מעניין?"

"מעניין!"

"המממ..." היתה התשובה.

כך נלקטו, בזה אחר זה, תשעה צעירים — נוסף על הקברניט. לא במקרה פנה הלה דוקה אליהם. עולם הימאים הישראלי הוא קטן, ומכיר בו איש את רעהו. ידוע על מי אפשר לסמוך, ועל מי לא. מי יעמוד במבחן ברגע המכריע, ומי מטול בספק.

העשרה שיצאו לדרך, לפי הגדרתו הקור-לעת של חבר למקצוע: "הם אחד אחד!" בעברית פשוטה יותר: כל אחד מהם טיפוס קטן, עצמו, התלמדות אינדיווידואלית של חלוצות חסרת-סיסמות, הרפתקנות צברית מפוכחת. אופייני להם, אך לא עולה עליהם, צעיר בלונדי בשם שלמה לחיצקי.

בוקר אחד, לפני שלושה חודשים, שמחה בבל לחיצקי בראורה את שלוימלה הקטן שלה מפועל בתיחה, בגבעת-רמב"ם, ממנו נעדר זמן רב.

לאמיתו של דבר לא היה שלוימלה הקטן קטן כלל: הוא היה צעיר צנום ושרירי, בעל שפם בלונדי ועיניים אפורות, בולטות במקצת ושופעות זיקי-צחוק. שערן צנח על מצחו בתלתלים והובים.

שלמה חזר זה עתה מחיפה, מקום שש חיכה לאניה הבאה, שתיקח אותו לאחד מחלקי-העולם הרחוקים: הוא היה ימאי. הוא ארו את מוחתו המרופטת מרוב מסעות, נשק לאמו נשיקת-פרידה.

"לאן אתה מפליג עכשו?" שאלה אחותו, מרים, שבאה ללוותו יחד עם בנה הקטן, זהוב-השיער, יעקב-לה. שלמה, אשר היה תמיד עליו ושופע-הלצות, נראה הפעם דרוך ומאופק. נראה היה כי הוא לא רצה לדבר יתר על המידה.

* שנבחר כאיש הצעיר של שנת תשי"ג של העולם הזה (830).

ראיון מיוחד עם "נוצר"

מר בנן, מה יש לך לומר על פר-שת בת-גלים?

בראש וראשונה, הריני רוצה להביע הוקרה לקברניטה ומלחיה של בת-גלים. מגין המלחים הזה ראוי להוקרת העם כולו. הם ידעו, כי ספינתם מפליגה לעבר נתיבי-מים, אשר, עם היותו בינלאומי להלכה, מופקדים עליו משמרות אויב. הם הלכו, איפוא, לשבן בעיר ניים פקוחות. הם קבלו על עצמם לבצע "אר-פתקה לאומית", במובן החיובי. הנשגב של מושג זה. כל איש בישראל חייב להצדיע בפני אומץ-לבה.

כבוד ויקר, לבנים, ההולכים לקראת אויב ואין מורא בלבם!

אני בטוח, מר בנן, שבני כל המ-פלגות במדינה יצטרפו ברוצון להצ-דעה זו. אני מניח שיש לך דעה מנוכשת על כל הפרשה. האם תפ-כים לנסח אותה למען קוראינו?

מאחר שבת-גלים עומדת, ללא צוות עברי וללא דגלה העברי, בפני תעלת-סואץ; מאחר שמלחיה יושבים, זה החדוש השלישי, בבית הכלא המצרי; מאחר שההסגר בתעלה על השיט העברי לא זו בלבד שלא נפרץ, אלא, להיפך, עוד הודק — אנסה להשיב לשלוש שאלות: מה עשינו, מה צריך היה לעשות, מה יש לעשות?

לפני שאתה עונה על השאלה, מה עשינו, הרשה לי שאלה: מה הי-תה, לדעתך, התכנית שזפיה נש-לחה האניה?

החסרון הגדול ביותר בתכנון ההפלגה של בת-גלים היה בכך — שלא היה תכנון. אני מבין שאפשר להקשות על הנחה זו ולהצביע על כך שספינה איטלקית נרכשה בנמל מסארה, וצוות עברי הוטס לאיטריאה, כדי לקבל את הספינה ולנסות להעבירה בתעלת-סואץ, בדרך לחיפה. כלום בכל אלה, ישאל המקשה, לא היה תכנון? עלי, איפוא, להבהיר, כי כוונתי לא היתה כלל לתכנון טכני. אף על פי שפרטיו אינם ידועים לי, הריני מוכן להניח, כי התכנון הזה היה מושלם, מאה אחוז, כפי שרגילים לומר הצברים. —

אתה מתכוון לומר שא היה תיכ-נון לגבי התוצאות?

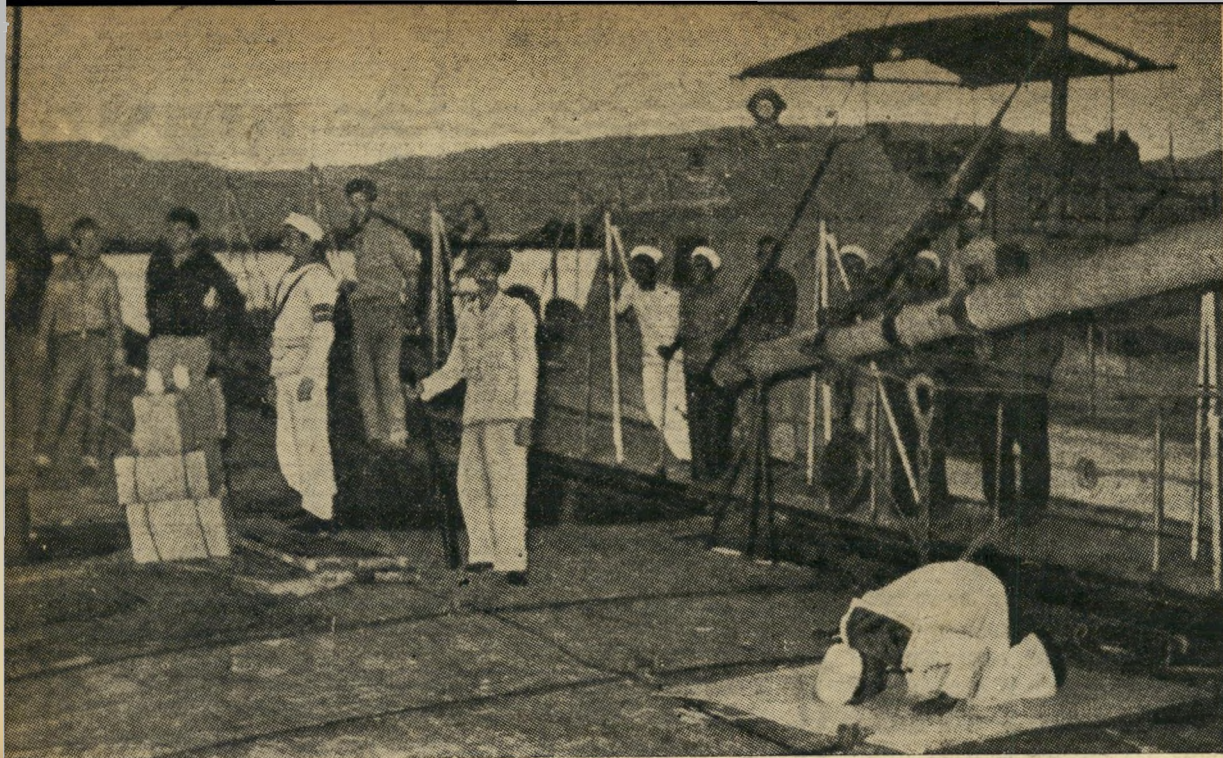
כמובן. שבאלה העקריות נוגעת לתכנון המדיני, או מותר לומר, האיסטרטגי. מיבצע בת-גלים היה, או יכול היה, או צריך היה, להיות מיבצע מדינאי-איסטרטגי. כי הגדרה זו היא נכונה, יבין יודיה כל איש שישים מבטו במפה. הפעולה, אשר הוטל על מלחי בת-גלים לבצעה, נעשתה בשטח האויב; מטרחה היתה לאלץ את האויב לעשות משהו,

שלמה לראשונה הרעיון על הפלגה מסביב לעולם בספינה קטנה בחברת כמה בחורים ישראליים. בשבוע לישראל נתגבשה התוכנית יותר ויותר: הוא אירגן ארבעה מחבריו, אירגן את המסע, השקיע את פרוטותיו האחרונות בספינה הקטנה ישראלה. המסע מסביב לעולם החל, אך לא נסתיים: יש ראלה הגיעה רק לאוקיאנוס האטלנטי, ניווקה בסערה עזה. גם הפעם לא ידעה המשפחה על מעשיו של שלמה — עד לרגע הפלגת הספינה.

הפונה זמנית

פרשת ישראלה היתה נקודת-משבר בחייו (המשך בעמוד 17)

מלח מצרי מתפלל על סיפון בתי-גלים

מנחם בגין. יושב-ראש תנועת-החרות

תקדים של אי-מעבר!

לה מקוים, כי ב"אחד הימים" ישוחרר הצוות, אבל תקוות האופטימלית היא, כי הספינה תשוב למסאווה, ולא תעבור את תעלת סואץ, צפונה בדרך לחיפה. זו תהיה מבחינה מדינית, התוצאה השלילית ביותר של ההשגת חלופות למיניהן.

מדוע?

כי פירוש הדבר: קביעת תקדים ממשי להסגר על השיט העברי בתעלת-סואץ. הגרסיון לפרוץ את ההסגר, העולה לנו במיליוני דולרים, יסתיים, בתנאים אלה, בהיזוקי הסגר. כדי לשים קץ להפקרת בנינו האמיצים בידי האוייב, המתעלל בהם, וכדי למנוע את הכשלון החרוץ הצפוי לישראל — יש לעשות. בים או ביבשה — אך לעשות!

השיחה שניתנה במזאווה לעיד התקיימה יומיים לפני הגיע הידיעה על הכניעת המצרים לשחרר את בתי-גלים ואת מיטענה. עם התפרסם הידיעה הזאת פני תה המערכת למר בגין, ושאלה אותו אם יש ברצונו לשנות משהו מדבריו או להוסיף עליהם. מר בגין אמר:

שמחתי שמחה רבה לשמוע את הידיעה על שובם הקרוב של מלחי בתי-גלים האמיצים למולדת ולמשפחותיהם. כאשר להערכת חוסר-התכנון של מיבצע בתי-גלים, אינני מוכן, כי אין סיבה, לשנות דבר וחצי דבר ממה שאמרתי לך לפני הידיעה שהגיעה הבוקר מקהיר. גם בשיחה עמך, וגם בהודמניויות קודמות, לקחתי בחשבון, כי באחד הימים ישחררו המצרים את הצוות. אך מבחינה מדינית, מבחינת ההסגר על השיט הישראלי בסואץ, העובדה המכרעת היא שנוצר תקדים ממשי של אי-מעבר ספינה עברית בתעלה. תקדים חמור זה נוצר מחמת חוסר-תגובה מעשית של ישראל על שודיהם המצרי.

ספינה מצרית, כדי שלא יעבור זמן רב מיום ביצוע שודיהם על ידי האוייב ועד יום בייצוע תגובתנו.

האם לא היו המצרים מגיבים על תפיסת אניה מצרית ביבשה-תיכון?

עלי להפנות אותך לתורת המהלכים, שניתן להסבירה קודם לכן. בחדאי שצריך לחשוב גם על התגובה האפשרית של האוייב על תגובתנו אנו על מעשה האוייב. זהו החישוב של המהלך הרביעי והחמישי. גם חישוב זה אפשרי, גם הוא חיוני. לו היינו מחליטים לתפוס ספינה מצרית על צחתה ועל דגלה, כדך לאלץ את האוייב לעשות מה שאין הוא הייום מוכן לעשות, היינו חייבים בחדאי להבטיח ליומי, אם בים ואם באוויר, לספינותינו ביבשה-תיכון, לתקופת זמן מסויימת, לכברת דרך מסויימת. זו היתה בחדאי מערכה די מסוכנת, אבל הרי המדובר הוא במערכה לפריצת הסגר ימי ולא בסיפוק מזוכיסטי מן העוול הנעשה לנו על ידי המצרים. מערכה היא מערכה. אם אין אתה מוכן להמשיך בה ולסיימה, מוטב שלא תפתח בה. הממשלה פתחה במערכה והמשיכה בה תוכיירי דיו ודמע.

מר בגין, האם אתה משוכנע כי מבחינת מאזן-הכוחות היה כדאי לבחור דווקא בשדה-קרוב ימי? או, אם תרשה לי לנסח את שאלתי אחרת, — האם לדעתך היתה התגובה חייבת לבוא דווקא בים?

לו היינו מגיעים למסקנה, כי התגובה על פני הים אינה כדאית לנו, אפשר היה לוותר עליה לטובת תגובה על היבשה. השאלה הזאת אינה אלא של כדאיות. לא דרך התגובה הוא העיקר, אלא עצם התגובה. וגם את התגובה בה היבשתית — תפיסת קצינים מצריים — צריך היה להכין מראש ולבצע מיד לאחר מעצר בתי-גלים ומאסר מלחיה.

אם כן, מה היא הדרך?

התשובה היא בת מילה אחת: לעשות! ביבשה, או בים — אך לעשות. הפקרת המלחים השבוים בידי אויב מנאץ היא חרפה למדינה שולחתם; הפקרה כזו היא חרפה לכל מדינה ריבונית, שחובתה הראשונה היא להגן על אזרחיה.

הורדת הדגל הימי של ישראל מעל אחת מספינותיה בנתיב מים בינלאומי, מבחינה מדינית, התקפה חמורה יותר מכל ההתקפות שנערכו עלינו מאז תמו הקרבות במלחמת-המגן. זוהי התקפת מדינת מצרים על מדינת ישראל — באישורן, בגלוי לא בעזרת "מסתנינים", לא באישורן לילה.

איש אינו יודע היום, אם ומתי תשותרר ספינתנו ויקרא דרוו למלחינו. חוגי הממש-

יודעת — כאן עלי להוסיף לשם הדיוק: היתה חייבת לדעת — כי המעצמות, אשר לא שאלנון הלשוח או לא לשלוח את בתי-גלים לרכבה, לא תילחמנה עבורנו, ולא תהיינה מוכנות למען ספינתנו להרגיו את (גמאל עבד אל-) נאצר.

אם הממשלה חשבה אחרת, משמע שהיא לא חשבה, או חשבה על אשליותיה. באשר למועצת-הבטחון, הרי כבר הובאה בפניה החלטה על חופש השיט בתעלת-סואץ, והמציאות טענה, כי הם לא יתחשבו בה. אין אפשר יהיה, לאחר כל נסיונותינו, לסמוך על מוסדות האוייב, או על התערבות זרים?

מבחינה דיפלומטית, פניות הממושה למעצמות הזרות מניחות את דעתך?

אני סובר, כי גם מבחינה דיפלומטית לא הלכה הממשלה בדרך הנכונה. במקום לפנות בבקשות שתדלנות ובתלונות יורידיות, היא היתה צריכה להסמיך את איגרותיה הדיפלומטיות על אמנת קושטא משנת 1888 הנחשבת גם היום, אף בהסכמת מצרים, לאמנת-התעלה; הממשלה היתה צריכה לפנות, קודם כל, אם כי לא רק, למדינות שחתמו על אמנת קושטא ולדרוש מהן התערבות, שמקורה בחתימתן על מיסמך בינלאומי, בו הן מעונינות עד היום הזה. אבל עלי להוסיף ולומר, כי גם צעד דיפלומטי זה, עם היותו עדיף משתדלנות ומתלונות, ספק אם היה משנה את המצב, אם במרשה כולה חסר היה העיקר: התכנון.

תכנון שז פעולות ממשיות?

עובדה היא שהממשלה לא הכינה כל תשובה מצידה למעצרה של בתי-גלים בתעלת-סואץ. ובאין תכנון כזה, אין מיבצע, בעל אורפי איסטרטגי-מדיני, יכול אלא להיכשל. אומר בגלוי, כי באין הכנות המהלך השלישי, מוטב היה לא לשווח ככל את "בתי-גלים" לעבר התעלה. מיבצע כזה ללא תכנון פרושו "קלות" דעת ומשמעותו הרפתקנות במובן השלילי של המושג.

מה לדעתך, היתה צריכה להיות התגובה?

התשובה לשאלה זו משתמעת מן התשובה הקודמת. צריך היה לתכנן את תגובתנו למעצר בתי-גלים. מבחינת החוק הבינלאומי, המכיר בזכות ה"ריטורסיה", אין ספק, כי היינו זכאים, בתגובה למעשה השוד-הימי של המצרים, לעצור בלכיים ספינה מצרית, להביאה בליווי לחיפה ולהחזיקה במעצר עד לאחר שחרור בתי-גלים וצוותה.

הממשלה בשלחה את בתי-גלים ישר לידי האוייב, היתה צריכה להכין מראש תפיסת

שהוא אינו רוצה, או לא רצה, לעשות. שני סימני היכר אלה מספיקים לחלוטין, כדי לראות בהפלגת בתי-גלים לעבר תעלת-סואץ מעשה איסטרטגי-מדיני; העובדה, כי הספינה היתה ספינת-סוחר בלתי-מזויינת אינה גורעת כלל מן-האופי ההו של המעשה.

מעשה מדיני-איסטרטגי טעון, מעל לכל, תכנון. אין לראות בתכנון תנאי יחיד למיבצע מעין זה, אבל הוא תנאי מוקדם. אין לראות בתכנון ערובה מוחלטת להצלחה; אבל בלעדיו מובטחת אי-הצלחה.

האם אתה מוכן להבחיר יותר ל-איזה סוג של תכנון אתה מתכוון?

ברצוני, אשתמש במשל פשוט. אדם המשחק באשקוקי בשאח, אף אם הוא אינו "צימפיון", חייב לדעת לחשב לפחות שלושה מהלכים והם: את הצעד שלו, את תשובת היריב ואת תשובתו לתשובה. אם האשקוקן אינו מסוגל לכך, מוטב שהיה משחקי, "קביץ" בלע"ז, ולא ינסה לשחק משחק, הנורש "תכנון".

מבחינה זו דומה שדה-האיסטרטגיה ללוח האשקוקי. אדם המתכנן מיבצע איסטרטגי-מדיני, גם אם אין לו כושר המחשבה של חניבעל או קיסר או נפוליאון חייב לפחות לחשב שלושה מהלכים.

איזה מהלכים, בריוך?

ראשית, מה יעשה הוא; שנית, מה יעשה, או מה עלול לעשות, האוייב; שלישית, מה ישוב ויעשה, כדי להשיב לאוייב. מתכנן טוב, כאשקוקן טוב, מוסיף עוד לחשב מהלכים נוספים. אבל הוסכם בינינו, כי נדבר היום לא על צימפיונים ולא על נפוליאונים, אלא על מתכננים ממוצעים. המינימום הנדרש מהם הוא: חישוב של שלושה מהלכים.

אך מה עשתה הממשלה? היא שלחה את בתי-גלים לעבר תעלת-סואץ, אל האוייב. זה היה המהלך הראשון. היא ידעה שהאוייב יעצור את הספינה. אני מניח את ההנחה הזאת דווקא לטובת הממשלה. כי אם נניח, שהיא אף זאת לא ידעה, אין לדעת, מה יודעת ממשלתנו.

המהלך השני, הבטוח, היה, איסוא, מעצרה של בתי-גלים על ידי האוייב. ומה תהיה התשובה? מה יהיה המהלך השלישי? על כך לא חשבה הממשלה כלל.

אתה בטוח בזה?

אם יאמרו לי, כי הממשלה חשבה מלכתחילה להפנות למועצת-הבטחון בבקשת התערבות או לפנות למועצת-הבטחון בתלונה, הרי רק תחזוק טענתי ביחס לחוסר-תכנון. הממשלה

דגל ישראל על בתי-גלים בנמל המצרי

במדינה

בלתיחשובה. אולם בעיני המשקיפים המדיניים יזיה זה ציון-דרך חשוב: שלב חדש במאמצים הארוכים של נציגות שורש ישראלית עמוק במפת-אסיה.

המאמצים התחילו עוד בשנה הראשונה להקמת המדינה. הדיפלומטים הישראליים, אשר לא יכלו לכוונן כל קשרים של ממש עם הארצות הסמוכות — פרט לתורכיה — עקבו בעניין אחרי התפתחותן של המדינות האסיאתיות החדשות, שהנהגו עליידי ראש ממשלתה הדגול של הודו, שרי גוהרלאל ניהרו.

המדינאים הישראליים הרגישו כי מדיניות החוץ של מדינות אלו עשויה לשמש דוגמה למדיניות ישראלית עצמאית. יתר על כן, הם קיחו כי התקרבות ישראלית אל ארצות אסיה עשויה להכניס את ישראל, מבדד הדלת האחורית, לתוך מרחב מדינות-ערב.

שגרירות אירופה באסיה. הצעד הראשון להתקרבות ישראלית-אסיאתית נעשה עוד לפני הקמת המדינה: משלחת של הישוב העברי בארץ השתתפה בשנת 1947 בוועידה מדינית אסיאתית, חזרה ממנה משוכנעת בצורך ליצור יחסים תקינים עם מדינות היבשת הענקית המתעוררת מתר-דמיונות. אחד מחברי המשלחת, שהיה רשם יתור מכל, מנצל את רשמיו כבסיס לפעילותו המדינית הנוכחית: דוד הכהן, גבההקומה ורב המרץ, שהיה אז הבוס של סוללבינונה.

לרוע מולה חזרה המשלחת ארצה ערב הקמת המדינה. מלחמת-העצמאות וצירי הלידה של ישראל דחו את מסקנות מש-תפתי-הוועידה לקרן-זווית, הולידו את ה-אשלייה כי בעקבות שביית-הנשק יבוא מעצמו שלום של קבע עם ארצות-ערב. יחד עם זה קמה אסכולה חדשה של מדי-נאם, שטענה כי יעודה של ישראל הוא להיות שגרירת-אירופה באסיה, לעורר בון כלפי העמים המפגרים, המוזהמים והבלתי-חשובים של היבשת. ההתפכחות מן האשליות לא אחרה לבוא.

העם השגשג העולה

פנינו אל השמש העולה דרכנו שוב פונה מזרח...

בבוא הציונים הראשונים לארץ-ישראל, יכלו להיות אחד משניים: גרעין ראשון של עם אסיאתי החוזר למולדתו, או ראש-גשר של אירופה על חופי המזרח.

הציונים כמעט ולא חשו בבעיה, לא נתנו מעולם שום תשובה הכרחית. הם הביאו עמם את מינהגי אירופה ואת השקפת ה-עולם של היבשת-האם. עמי המזרח כולם, החל מן הערבים השכנים וכלה בהודים הרחוקים, התיחסו אליהם כאל שליחי אי-רופה העוינת, המשעבדת.

כשנתעוררה היבשת הגדולה למלחמת-שיחורה, נזכחה ישראל לדעת שהתישבה בין שני כסאות: האירופים והאמריקאים התיחסו אליה כאל מדינות אסיאתיות בלתי-חשובה. ואילו עמי אסיה ראו בה גוף זר שחזר לאורגניזם, אינו נותן לו מנוח.

חץ הכיוון. רק עתה החלה הבעיה הגדולה מסתמנת בכל חריפותה. במקום אחד היא הודקה בגלוי: בחזרי-משרד החוץ הישראלי, בהם התיצבה קבוצה של ש-חרי-אסיה מול קבוצה של שותרי-אמי-ריקה (ראה להלן). אולם הבעיה היא הרבה יותר גדולה, הרבה יותר מקיפה.

היא קשורה עם תודעתו של דור ישראלי חדש, יליד אסיה, שלא הכיר את אירופה מימיו וזר לתרבותה. היא קשורה עם עלייתם של מאות אלפי ילידי אסיה ואפי-ריקה, המהווים עתה כמעט רוב במדינה. היא קשורה עם המציאות הפוליטית, ה-צורך החיוני להתקרב לעם-האח השמי, היושב במדינות השכנות.

החלטות גדולות אינן מתקבלות ליד שול-קן ירוק. הן מתגבשות מעצמן, במרוצת שנים ארוכות, בלב האומה. נראה עתה כי חץ-הכיוון מצביע עתה, סוף סוף, לכיוון

גישושי ישראל ליצירת קשרים עם ארצות-אסיה יגברו במידה רבה, לאחר שקיבל ראש הממשלה, משה שרת, את הקו המדיני, עליו המליץ ציר ישראל בבורמה, דוד הכהן. לעומת זאת לא מן הנמנע כי הגורמים הימניים במפא"י, המתנגדים לקו החדש, יפעילו את משרד-האוצר, ילחצו עליו לבל יאשר את התקציבים הדרושים לחיזוק הניצניויות הישראליות הקיימות במדינות אסיה ולהקמת ניצניויות חדשות.

סיכסוך חריף עולד לפרוץ בין ממשלת ישראל ומינהל-הסיוע האמריקאי, בעקבות ביקורה של המשלחת המסחרית הישראלית בסין העממית. המינהל כבר העביר לישראל תזכורת, בה הזכיר את קיומה של רשימת סחורות האסורות במשלוח לארצות הגוש המזרחי, הודיע כי האיסור חל על כל המדינות הנהנות מסיוע אמריקאי.

המצב בגבול ישראל-ירדן בקרבת ירושלים ישתנה, אם לטובה או לרעה, לאחר שהסכימו, כנראה, הירדנים לבקשת בריטניה, החליפו בכמה גזרות את אנשי המשמר הלאומי בחיילים סדירים של הלגיון. הגירסה הירדנית-רשמית היתה שאנשי המשמר הלאומי רוכזו בפנים הארץ לשם התארגנות ואימונים, אולם דיפלומטים זרים גילו כי המשמר הועבר לפקח על כמה ממחנות הפליטים, בהם נערכו לאחרונה הפגנות עזות נגד שלטונות ירדן.

משרד-החוץ עומד להגדיל את מחלקתו העוסקת בענייני המרחב. המחלקה המורחבת תהיה משותפת, במידה מסוימת גם למשרד-החוץ וגם למשרד ראש-הממשלה, תיעץ לשרת בעניינים ערביים חיצוניים ופנימיים גם יחד. בין המועמדים לעבודה במחלקה נמצאים גם אנשים שאינם נומכים במדיניות הערבית של מפא"י.

ממשלת ישראל לא תרתע הפעם מהמשיך כחקירת תת-שר הסעף, הרב שלמה רוזנברג: ראש הממשלה שינה את דעתו, הירשה ליועץ המשפטי לדרוש את ביטול חסינותו של רוזנברג לאחר שהגיעה לידיו תענות אמריקאית, ממנה נודע לו כי רוזנברג מתח ביקורת קשה על ממשלת ישראל, בהיותו עדיין תת-שר בחופשה.

רשימה פועלית מאוחדת תוקם לקראת הבחירות לרשויות המקומיות, אם יסתיים בחיוב המשאומתן שמנהלת מפא"י עם מפ"ס ואחדות-העבודה בעניין זה. מפא"י, המעוניינת ברשימה מאוחדת, כדי להבטיח לעצמה את כיבוש ראשות-העירייה בשלוש הערים הגדולות, כבר הצליחה לשכנע אחד מראשי אחדות-העבודה, לא קיבלה עדיין כל תשובה ממפ"ס.

אמריקאים שויכקרו בישראל לא יהיו זקוקים לאשרת-כניסה, אלא יקבלו חותמת על דרכונם, אם יסתיים בחיוב המשאומתן המתנהל עתה בין משרד-החוץ הישראלי ושגרירות ארצות-הברית. לעומת זאת לא יחולו כל הקלות במתן אשרות-כניסה אמריקאיות לישראלים: ממשלת ישראל עצמה מתנגדת לכך, מחשש שהדבר יעודד את יציאת אזרחי ישראל לארצות-הברית.

אינפורמציה ממשלתית תפורסם בעתיד מיד בגירסה חריצויה לממשלה, אם יקבל ראש-הממשלה את הצעתם של אנשי לשכת-התענות הממשלתית, הסוברים כי מוטב לפרסם את כל הידיעות מיד, לא לחכות עד אשר הן ינזלו החוצה, יתפרסמו בצורה בלתי-רצויה, או מסולפת.

גוף מדיני סגור של מפא"י יוועד בימים הקרובים, ינסה לקבוע גישה חדשה של המפלגה לבעיית ערביי ישראל הן מבחינה מעשית והן מבחינה רעיונית. יוזמי-הידיון: כמה מעסקני המפלגה לענייני הערבים, שהואשמו על-ידי מנהיגי מפא"י בזריקת המיעוט הערבי בישראל לזרועות מק"י.

צפה לחידוש הפיכסוך הפנימי במפ"ס, בין הנהגת המפלגה לבין אנפה השמאלי, המונהג על-ידי ח"כים אליעזר פרי ויעקב רפסין. השמאל, אשר קיבל הוראה לשתוק בוועידה האחרונה של מפ"ס, עומד לפתוח בפעולה אידיאולוגית מחודשת, למשוך אליו את כל אלה שרגזו על סירוב מפ"ס לשתף פעולה עם מק"י למען העלאת השכר.

אנשי מפלגת אחדות-העבודה יוכלו להתקבל למשרות ממשלתיות שונות, שהיו שמורות עד כה לאנשי מפא"י בלבד. הוראה סודית שהועברה למשרדים המתאימים הסירה מעל חברי המפלגה החדשה את החרם, הכריזה כי הם יוכלו למלא מעתה גם תפקידים הדרושים "מהימנות".

חברת התעופה "אל-על" תפעיל קו ישיר מישראל למערב ארצות-הברית, אם יצליחו התוכניות של מרכז-התיירות לארגן זרם של תיירות עממית מארצות-הברית לישראל בעונה הבאה. לעומת זאת דנה עתה החברה בצמצום הקווים ליוון ותורכיה.

צפה למכירת האניות "כנרת" ו"הנרייטה סולד" של חברת צים ברבע שיימצא להן קונה. האניות ימכרו בפרסום גדולים לחברה, אך מאחר שאין החברה רוצה להגדיל את הסטנאד של אניותיה יתר על המידה, בגלל החרם הערבי, ובטיקרו כדי לא להרגיז את חברות-הספנות הזרות, היא נאלצת למכור את אניותיה עם קבלת אניות-השילומים.

חברות-האשראי הישראליות למיניהן יספגו מהלומה קשה, אם תבצע חברת המשכיר לצרכן את תוכניתה להעניק אשראי של 300 ל"י לשנה לכל עובד קבוע, לקבל את התשלומים ישיר ממעבידיו.

צרפת תכטל את ההמתה בעזרת הגילויטינה: וועדה מיוחדת של משרד המשפטים הצרפתי דנה עתה בהחלפת ההמתה על-ידי עריפת הראש בשיטה אשר אינה מחבלת בגוף המומת. השיטות החדשות המוצעות: כיסא החשמל, או זריקות-רעל.

נציג ישראל בכומכוי וגוהרלאל ניהרו לנאי פהראת גיאנאמה, קבלת-פנים

היא היתה אסיית, אך רבת עוצמה ותוצאות: מחנה המדינאים הישראליים, שהמכו בהי-דוק יחסים עם מדינות-אסיה, הלך וגדל, הגדיל את פעילותו לאחר שהצטרפה אליו אישיות רבת-השפעה: המנהל הכללי של משרד-החוץ, וולטר איתן. המאמצים ליצור קשרים של קבע עם ארצות-אסיה נתחשו במלוא הקיסור.

המטרה: הודו. מטרה הראשונה — ההגונית ביותר — של המאמצים המחודשים היתה הודו. היה זה עדיין בתקופה בה נקטה ישראל, להלכה, במדיניות של אי-הזדהות עם כל גוש פוליטי גדול, ניסתה לשוא להישאר נויטרלית במלחמה הקרה בין הגוש המזרחי והמערבי. המדינאים הישראליים היו משוכנעים כי גוהרלאל ניהרו לא יאחר להעריך את עמדתה העצ-מאית של ישראל, בה הכיר דהיורה עוד בשנת 1950, מהירו לשלוח שליח דיפלומטי

שנקבע בשירו הנוודע של נתן אלתרמן: מזרחיה.

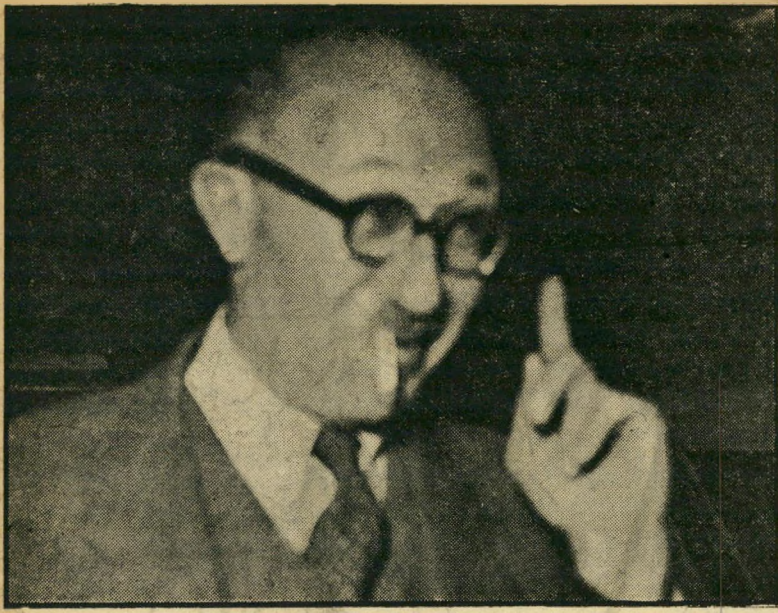
מדיניות

דרך בורמה

בקרב יתחסף לרשימה, ההולכת וגדלה, של הדיפלומטים הזרם בישראל, שם חדש ואקזוטי: נאי פהראת גיאנאמה, הציר ה-ראשון של תאילאנד בישראל. בעיני האזרח הפשוט, הרגיל לראות את המכונות המ-פוארה, אשר מסיעות את הדיפלומטים למיניהם למסיבות קוקטייל ולטכסים של הגשת כתב-האמנה, תהיה זו התפתחות

* תאילאנד — שמה של סיאם בפי בני הארץ, פירושו בסיאמית "ארץ בני-החזיר". הפך לשמה הרשמי של מלכות סיאם בשנת 1939, בוטל בשנת 1945, עם השתלטות הריאקציה המלוכנית, נתקבל מחדש בשנת 1949, לאחר שחזר לשלטון המרשל פריבול סונגנרט, הדיקטטור הנוכחי, שהורחקזמי-נית, עקב קשריו עם היפאנים.

* קונסול ישראל בבומביי, גבריאל ("גבי") דורון. לידו, אשתו פיי.

ציר דוד הכהן
לאנאנדה מאהירדול, אגרת

הראשון: בעת ביקורו של חוסיין, מלך ירדן, בלונדון, יפגש מדינאי ישראלי לשיחה על בעיות שונות עם מדינאי ירדני. הירדנים הסכימו לכך, אך היתנו כי השיחה תשא אופי מקרי, תחקיים באחת המסיבות ש יערכו הבריטים לכבוד מלך ירדן ופמלייתו, אליה יוזמנו, במקרה, גם דיפלומטים ישראליים.

ההכנות לצעד זה עשו רושם עז על דיפלומטים הישראליים, השואפים לשלום עם הערבים. אמר השבוע אחד מהם: "אם יצליח שקבור, יתפוס את מקומו של באלפור בהיסטוריה היהודית. כי התועלת שתצמח מפעולתו תהיה גדולה מזו ש הביאה לנו הצהרת באלפור."

הממשלה בית לורדים ישראלי

השבוע ישבו כמה עשרות גברים בישיבה ראל, מחקו שם נוסף מרשימה של עריי בירה. הם לא היו פותרים שבצים, אלא חברי מעמד סודי, שמספרו גדל והולך: מועמדים לציריות ושגרירויות.

השם שממחק היה מונטיוויא, עיר הה בירה של אורוגוואי, המדינה המתקדמת והמ סודרת ביותר של אמריקה הלאטינית. דאיש שעמד לקבל את תפקיד ציר ישראל במקום (אחרי אישור רשמית על ידי ממשלת אורוגוואי): איש הצ'כ, מנהל ב.ל.ל. בירושלים, מתתיו הינדס, שירש את ה משרה אחרי שמנהיג צ'כי אחר, עורך הבוקר ח'ב'ה הגימטריית יוסף הפטמן, סי רב לעבור לבירה הנידחת. עז התמנות נוצר מצב של שיתוף פעולה דלמפלגתי ב אמריקה הלאטינית: שני צירים מפא"י (דוד שאלתיאל בבראזיל, אריה קובובי ב ארגנטינה) ושני צירי הצ'כ (יוסף קיסרי במקסיקו, נוסף על הציר החדש).

"לזרוק אותם למערה!" עוד מעט נצטרך לרקים ציריות במדינות כמו מונאק, ליכטנשטיין ואנדורה, נאנח אחד הקרובים לקלחת, גילה בזאת בעיה חמרה: בישראל קנים בעלי יחוסק הראויים לפרס, או אשים בעלי משרות מפתח במדינה, שאי אפשר ל פטרם מבלי "לזרוק אותם למעלה".

כמו פותרים שבצים, נאלצים האחראים במשרד החוץ לעבור על רשימות של אנ שים כאלה, ביחוד מן הסוג האחרון, לנסות לשבצם על מפת העולם. בין השמות ש הוזכרו לאחרונה, שיש רצון להרחיקם זמ נית מן הארץ על ידי הפיכתם לצירים ושגר ירים: עורך של עתון חשוב, שנחשב כבעל השפעה בימי הבחירות, חולם על צירות בבירת אפריקה הדרומית; איש מדי כוז במנגנון המשפטי, דמות צעירה חשובה במדינה.

אולם כמה מן האחראים אינן ששים כלל לקראת מלוי שרות החוץ הישראלי בדרך זו. הם היו מעדיפים בהחלט את הקמתו של בית לורדים ישראלי, השארת שרות החוץ בידי מומחים מקצועיים.

הקטנה במדינות אמריקה הדרומית, ששמה הרשמי "הרפובליקה המזרחית של אורוגוואי", דומה לישראל בזאת שכשליש מאוכלוסייתה (בסה"כ 2,353,000) חי בעיר אחת.

הכרות שרת על יציאת משלחת מסחרית ישראלית לסין העממית (העולם הזה 893). הימשלת, אשר בראשה יעמוד דוד הכהן, אשר ניהל משאומתן בקשר לכך עם ראש ממשלת סין העממית, צ'ו אנ-לאי, בעת ביקורו בבורמה, תצא לפקינג בסוף שנה זו, תשמש אבן בוחן להתפתחויות נוספות: אם לא תעורר יציאת המשלחת את זעמה של ארצות הברית, יוקמו יחסים דיפלומטיים קבועים בין ישראל וסין העממית.

אין ספק שעלייתו של נאי פהראת גיאני אמה לירושלים, כדי להגיש את כתבי ההאמנה לנושאי ישראל, תהווה מאורע מדיני גדול. אולם יחד עם זה ברור שישראל תוסיף לקנות למאורע גדול עוד יותר: הופעת הדגל הירוק לבן כחום של הודו על בניין השגרירות היהודית הראשונה בישראל. בינתיים היו הסיכויים להתגשמות תקווה זו קלושים ביותר, לא ישתפרו גם עם בוא התאילאנדי — כי תאילאנד, השייכת לגוש האמריקאי, שנואה על הודו הניטרלית תכלית שנואה.

תחליף לבאלפור

ימים לאחר שסיים עוזר שרת החוץ הבריטי, אולין שקבור (העולם הזה 894) את "מסע איסוף העובדות" שלו בישראל, התחילו להסתגן מחוגי משרד החוץ ידיעות על המגמות האמיתיות של חקירותיו ופעולותיו.

כוונותיו של שקבור היו ברורות: הבריטים היו מעוניינים בכל הרצונות בייחוד בין ישראל ומדינות ערב — בראש וראשונה בין ישראל וירדן, בה יש לבריטים השפעה מכרעת. מדינאים בריטיים כבר התחילו לתת בין שתי המדינות באורח בלתי רשמי, במגמה לפתור את בעיית הפליטים הערבים, היו מוכנים לפרוש את רשת התיווך גם על שטחים אחרים.

הרצון לפרש בין ישראל והערבים לא הצטמצם לכוננות בלבד: מומחים של משרד החוץ הבריטי כבר עיבדו תוכניות שונות להשגת שלום במרחב. אחת התוכניות אף הוכנה על ידי שגרירות בריטניה ברבתי עמון, בהשראתו של גנרל גלאב באשה. אולם לכל התוכניות היתה נקודה אחת משותפת: ישראל תצטרף לעשות כמה ויתורים — ולו גם סמליים — בשאלת הגבולות, בעיית הפליטים, צמצום הכוחות המזוינים ועוד.

גורמים מפריעים. סיורו של שקבור בישראל בא לבדוק את מידת נכונותם של הישראלים לויתורים. שיתותיו עם חוגים רשמיים שונים הביאו אותו למסקנה כי מדינאים ישראלים רבים מוכנים לפעול בכל הרצונות להשגת שלום. אולם אנשי השגרירות הבריטית בתל-אביב הסבירו לו כי החוגים הבטחוניים בממשלה, המנהיגים על ידי שרת החוץ, פנחו לבון, עולמים לה לו גורם מפריע, הציגו לו לחכות עד אחרי הבחירות לכנסת: אם ישאר שרת בתפקיד ראש הממשלה, תרוכך עצמתם של חוגים אלה במידה רבה.

שקבור לא היה מוכן לחכות עד אחרי הבחירות, ההחלי השבוע בהכנות לצעדי התיווך ממשיים בין ישראל וירדן, הצעד

אף מחאתם הנמרצת של נציגי לבנון ויראק, שהסתלקו מן הוועידה, הצליח שרת לקשר קשרים אמיצים עם הסוציאליסטים דבורמים, ששלטו בממשלת רנגון. בורמה קיבלה את הידידות הישראלית המוצעת בשמחה: היא היתה נתונה במצב כלכלי קשה, אך חששה להיכנס אל תחום ההשפעה של אחד הגושים היריבים, בבקשה עזרה מאחת המעצמות. ישראל היתה מסר גלת לעזור לה מבלי לסכן את עצמאותה — או את הניטרליות שלה.

כיבוש בורמה. תקוות הבורמאים לא נתברו. ישראל הגישה להם עזרה ככל יכולתה. בשנת 1953 התפטר דוד הכהן מתפקידו כחברה הכנסת, נתמנה לתפקיד ציר ישראל ברנגון. מיד נפוצו בארץ הלצות על כיבוש בורמה על ידי סולל-בנה. בהלצות אלו היה גרעין של אמת: בעקבות הכהן ומזכירו הראשון, משה לשם, מי שהיה אחד הצעירים המבריקים של משרד החוץ, זרמו לבורמה סכומים ישראליים — מנהגי טקטורים עד מהנסיים לפירון הייצור.

זרימת הישראלים לבורמה הולידה זרימה

לניר-דלהי. הפעם לא היה זה שליח של עדה יהודית קטנה בארץ מנדטורית, אלא דיפלומט בכיר: וולטר איתן עצמו. הוא יצא להודו בראשית שנת 1952, נתקבל שם בכבוד, נפגש עם ניר-דו ואישים רשמיים אחרים, חזר ארצה משוכנע כי תוך חודשים ספורים יוחלפו נציגים דיפלומטיים בין שתי המדינות.

מאבק על המרחב. הנציגות הדיפלומטית ההודית לא הגעה לישראל עד היום: הודו המשיכה במאבק עם פאקיסטן על קאשמיר, בעלת הרוב המוסלמי, חששה כי קשרים הדוקים עם ישראל יתנו תנופה לתעמולה הפאקיסטאנית נגד הודו.

בינתיים נוסף לקלחת הפוליטית גורם חשוב עוד יותר: דמאבק על כיבוש ליבן של ארצות-ערב. הודו שלחה את סארדאר פאניקאר, מי שהיה שגרירה הראשון בפקינג, כשגריר למצרים ולמדינות אחרות של הליגה הערבית. ההוראות שקיבל ה שגריר החדש היו ברורות: להרחיק את מדינות ערב מפאקיסטן, אשר הונהגה על ידי שרת החוץ שלה, סיר מוחמד זאפרולה

איבור לינטון עם נסיכות יפאניות
מטאראוקה, הבטחה

נגד ת: בשנתיים האחרונות ביקר בארץ מספר רב של נציגים ומשלחות בורמיות. הקשרים בין שתי המדינות הלכו והת דקו — בעיקר בשטח הצבאי:

אבן בוחן. אולם זו היתה רק ההתחלה. ישראל לא רצתה להתרכז ביידידות עם מדינה אסיאתית אחת ויחידה, שלחה ליפאן ולתאילאנד את יוסף אבור לינטון, מי שהיה שגרירה הראשון באוסטרליה וניר זילנד. בהגיעו לטוקיו, נוכח לינטון כי היפאים מוכנים לאפשר הקמת שגרירות ישראלית בארצם, נשלח לשם כנציגה הראשון של ישראל.

לא היו אלה חילופי נציגים של ממש. ממשלת טוקיו עדיין לא שלחה נציג דיפלומטי לישראל, אם כי טאראוקה, מנהל מחלקה לענייני אירופה, הקיסרות הבריטית וברית-המועצות במשרד החוץ היפאני, ש ביקר לאחרונה בארץ, הבטיח כי ציר יפאן באנקרה ייצג בקרוב את ארצו גם בישראל.

בעת ביקרו בתאילאנד נפגש לינטון עם המלך אנאנדה מאהירדול, הגיש לו כעבור זמן קצר את כתב-ההאמנה כשגריר ישראל בבאנגקוק. התגובה של ממשלת תאילאנד לא אחרה לבוא: בשבוע שעבר נתמנה גיאנאמה כציר תאילאנד בישראל ובא-טליה, יהיה הדיפלומט האסיאתי הבכיר הראשון בארץ.

אל התחלה צנועה למדי זו של קשירת קשרים עם אסיה נוספה בשבוע שעבר גם

* הוסיפה צייצ'וב והנסיכה מיסקה בחגיגת יום העצמאות הישראלי בטוקיו.
** הנציג הראשון של מדינה אסיאתית בישראל הוא ד"ר גרשון מרון, מנהל חב"ת החלוקה הישראלית, המשמש כקונסול בכבוד של הפיליפינים בארץ.

חאן, נקטה בעמדה אטי-ישראלית חריפה, ניסתה להפוך את הערבים לכניבריתיה ב מאבקה נגד הודו.

המאבק, אשר הפך את ישראל לכבוד משחק בהתחרות ההודית-פאקיסטאנית לר כישת השפעה על המרחב, החריף ככל כפליים לאחר חתימת הברית הצבאית בין תורכיה ופאקיסטן. עתה הפעילה הודו את כל משקלה הפוליטי כדי למנוע את מדינות ערב — וביחוד את עיראק — מלהצטרף לברית החדשה.

היא השיגה הצלחה ניכרת לפחות במקום אחד: גמאל עבד אל-נאסר, הקצין הצעיר שהשתלט על מצרים, הכריז בגלוי על אהדתו העמוקה לניהרו ולמדינותו הניטרליות.

אזכה שעה התרחקה ישראל יותר ויותר מן האידיאל הניהרו. אירוזהדות הפכה מושג חלול. ישראל התקרבה יותר ויותר לארצות-הברית, דרשה בקולי קולות להכניסה למערכת הצבאית האמריקאית האנטר סובייטית. ניהרו התרחק מישראל.

המדינאים הישראלים הבינו כי במצב הנתון אין סיכוי מהיר לברית עם הודו, התחילו לחפש ידידים אחרים ביבשת של אסיה.

מועמדים לידידות. החיפושים היו קשים. פאקיסטן ואינדונזיה שמרו על אופיין המוסלמי, דחו כל נסיונות התקרבות ישראלים. הודו-סין, בה סערה מלחמת האזרחים בכל עז, לא היתה פנויה לק שירת קשרים דיפלומטיים. לא היתה גם כל אפשרות לקשור קשרים עם קוריאה הצפונית, או הדרומית.

אולם מועמדים לידידות לא היו חסרים. היה רק צורך בפעולה דיפלומטית נועזת כדי להתקרב אליהם. פעולה זו נעשתה בי שנת 1952 על ידי משה שרת, אשר נשלח, לכאורה, כנציג מפא"י לוועידת האינטרנציונל הסוציאליסטי האסיאתי בבורמה: על

* כיום אחד משופטי בית-הדין הבינלאומי בהאג.

סוד: הרי כל פגישה בין נציגים ערביים וישראלים הייתה סנסאציה מדינית, ועל אחת כמה וכמה פגישה על רקע אלכוהולי טהור.

משפם
סכנה לשויון-הרוח

פרשת ילדי פינאלי חורה השבוע על עצי מה, אך בכיחן הפוך. היתה זאת פרשתן של שתי הילדות שהוחזקו במוסד אחווה, ליד חיפה, בניגוד לרצונו של אביהן, בעל האחוזה האוסטרי פרנץ שטיינר. שלא כבי פרשת פינאלי, בה ניסתה נזירה צרפתית לשמור על קתוליותם של שני הילדים, הרי תה, להלכה, מאחורי פרשת בנות שטיינר, סיבה רפואית.

טען הרופא הממשלתי: אם תחזרנה שור שנה (14) ואיננה (11) לבית אביהן באוסטריה, נשקפת סכנה חמורה לשויון-רוחן. כי רקע לטענה זו שימשה העובדה כי אמן של ילדות אלה, כלואה זה עשר שנים בבית חור לי רוח.

עם אבא, אבל בארץ! עשר שנים קודם לכן, בשנת 1934, עלה פרנץ שטיינר, בן בעלי אחווה בדרום אוסטריה וחניך בית ספר גבוה למדעי החקלאות, ארצה, עבד כי בית-חרושת לשימורים, נשא את ידידת-נעוריו אלה לאשה, הוליד את שתי בנותיו.

כשהוכנסה אשתו לבית חולי רוח, מסר שטיינר את הבנות למוסד, עד שיארגן מחדש את ביתו. את זאת עשה רק בשנת 1949 כשהחליט לשוב לאוסטריה, לאחוזה הורויו. כאן חיכתה לו הפתעתו הגדולה: משרד המשפטים הודיע כי נשקפת סכנה לרוחן של הילדות, שלא לדבר על סכנה רוחנית אחרת, זו של אימתן חינוך דתי. שטיינר ירד ל

הכנסת
סייג לחכמה

כמו כל אמן גדול, נופל גם פנחס לבון לעתים קרובות קרבן לאמנותו — אמנות הפולמוס. בשטף הדיבור הוא עלול לשכוח את עצמו ואת תפקידו הרג במדינה, להפיץ ליט דברים עוקצניים הנושאים בקרבם נזק חמור לעניין הלאומי.

השבוע קם לבון בכנסת, ביקש לענות למחנה הגובר והולך גם במסלגתו) המוחת ביקורת על קיום המימשל הצבאי — מנגנון המטיל הגבלות חמורות על חופש האזרח הערבי, סוגר לפניו את הגישה לשוק ה-עבודה, דן ערבים בלתי-ספורים לדלות ועוני.

אמר השר: שום מעוט יהודי בארצות המרחב אינו חי בחופש כה רב כמו המעוט הערבי בישראל.

מעטים היו הת"כים ששמעו לב, אותו רגע, שהשר הישראלי אמר דברים מסוכנים מאד. לפחות בארץ מרחבית אחת — מצריים — חי המעוט היהודי בחופש כמעט מופתי, מעורה בחיי הכלכלה של הארץ, תופס עמדות רבות בציבור. דבריו של השר, בתרגומם הערבי, יכלו לשמש נשק מצוי לצוררי-היהודים בארץ זו, להמריצם לדרוש כי יוטלו עליהם אותן ההגבלות כמוטלות על ערביי ישראל.

דיפלומטים
אחות עמים

חבורה עליונה נעה בין הכרמים המוריי קים, אשר בקרבת בודאפשט, בירת הונגריה. היא לא היתה מורכבת מפועלים, או בני הנוער הקומוניסטי, שבאו לסקור את

מטוסיאן
דה לוקס

בנק הדואר

חסכוניות:

חשבונות חסכון נפתחים לפבוגר ולקפ"ן.

מקבלים הפקדות בכל בתי הדואר בארץ. קיימים סדורים נוחים להוצאת כספים ע"י בעל פנקס חשבון בכל בתי הדואר בארץ. הבנק משלם רבית בשעור 2% על חסכוניות אפשר לחסוך בסכומים קטנים באמצעות כולי חסכון הנמכרים בכל בתי הדואר.

בית הדואר הקרוב יספק לך כל אינפורמציה נוספת

חסוך היום - תהנה מחר

סילוקים:

תשלומים ע"י בעל חשבון לשאינו בעל חשבון. העברות חינם מבעל חשבון לבעל חשבון. קבלת כספים ותשלומים לבעלי חשבון בכל בתי הדואר בארץ.

עסקאות בכנק הדואר פטורות מאם בולים

לתועלתך ולנוחיותך פתח חשבון בכנק הדואר

קונסול אוסטריה הארטלי
ילדות פינאלי — בכיוון הפוך

אוסטריה, אפוף תדהמה, סיפר להוריו על קורותיו. הסיפור התפשט, הגיע לאוני מושל המחוז, שפנה למשרד ראש הממשלה בווינה, שביקש את קונסול אוסטריה בתל-אביב, ד"ר קארל הארטל, לספל בעניין.

טיפולו של הארטל, שלחה הופעה נוספת של שטיינר בארץ, לא נשא פרי. כשכבר זכה בצו בית-המשפט לקחת את הילדות, התערב משרד ממשלתי אחר, הפעם משרד הסעד, הביע את התנגדותו להוצאת הילדות מן הארץ, על סמך דעתו הקודמת של רופא משרד המשפטים. הילדות אף הן כבר החלו מדברות בעד עצמן, אמרו: "אנחנו רוצות להיות עם אבא, אבל פה בארץ"

האם מוסד ישלח לגימנסיה? שטיינר, שנשא בינתים אשה שנייה, לא נז"אש מילדותיו. בסתיו 1952 השיג החלטה של בית-המשפט המחוזי בווינה, שקבע כי הילדות, כאזרחיות אוסטריות, חייבות לחזור לחסות אביהן. בית-המשפט התלאביבי המוסמך דחה החלטה זאת, בהביעו את דעתו כי זאת החלטה מיוהלית בלבד, לא פסקי דין.

* על הקיר. תמונת נשיא אוסטריה, הגנרל תיאודור קרנר.

כיצד לטייל באירופה

מדריך שימושי לישראלי המשוטט

ער בריא, בן לעם עני, שגול והתחנך במסע עות, במבטן בלתי-פוסק לכת הסבל והמסע מעת העצמית וההסתפקות במועט, איבד את התכונות הללו בליליה.

300 קילומטר ליום

בכל תחנת-רכבת, במשרד-המודיעין או ה- תיירות, יכול הטייל לקבל את מפת-העיר עם אינפורמציה מועילה. שם יוכל לקבל את שמות בתי-המלון ומחיריהם, ולברר לו את הנוח לו. הפקיד יזמין לו מקום לפי דרישתו. חו. ובכל אכסניית-נוער אפשר להשיג את ספר הכתובות של כל אכסניות הנוער בעולם, עם פרטים מדויקים. בדרך-כלל, רצוי להצטייד בשק-שינה, כי לא תמיד ניתנים סדינים.

אם כבר נגזר על כולנו לרצות לצאת לאי-רופה ויהי מה, הרי מוטב בדרך זאת, שהיא גם מענינת הרבה יותר, מאשר לסחוט מתקציבים שונים ומשונים או להיבדק אל יתר דים עשירים בכל מיני מקומות, כשם שראיתי לא מעט. כל טייל יכול לתכנן לו לפחות 300 ק"מ ליום בעזרת טרמפים, אפילו אם הוא ביש-מול. קשה לדרוש מישראלים שם יעברו את כל אירופה על-גבי אופנים, כשם שעושים כאן אלפים מדי שנה בשנה, או לעבור אותה ברגל כמו שעשו ארבעת ה- צרפתים שפגשתי בטרייסט, אך שמץ ממה שהיה בנו פעם, בודאי נותר פה ושם.

לכתובת רשימת מצרפת.

מחסום נגד הדרדרות. למרחב, שמי צא אלף חברי הקיבוץ המאוחד ובמסע פר שוה בערך של חברי לאחדות העבודה עירוניים, לפחות 6000 מינויים יצא ב-10 אלף פים טפסים, ינסה לתפוש מקום בין שני עיתוני פועלים אחרים, משמאל על המשמר המפ"מי (12 אלף), מימין דבר (24 אלף).

למרחב לא היה מעוניין בתפוצה בלבד. כעיתון מפלגה ראה צורך להבהיר גם את יעודו. פסק המאמר הראשי הראשון, שקרוב לחזאי לא נכתב על-ידי אחד מחברי ועדת העורכים כי אם על-ידי ח"כ יצחק בן-הארון, מזכיר המדינה של לאחדות העבודה: "על עתוננו הוטלה המשימה לבחון מחדש את מציאותנו, להנסיק את מעמד הפועלים... לעמוד על משמר העצמאות... להעמיד מתסום נגד הדרדרות... הרפתקנות והלכי-רוח תבו-סחניים, השלכת ירב על דיפלומטיה במקום התגוננות פעילה, (יש) להלחם על שינוי ה-משטר".

גם זו שובה לרעה

כשיצאו, לפני חודש, צופי הצגת הבכורה האחרונה של אהל, מתחת לגשר, (העולם הזה 892) ידעו כי לא היו עדים לאחת ההצגות המעולות של התיאטרון הישראלי. הם לא ציפו להתקפת-המחץ, בה יצא, ביום הששי הסמוך, מבין התיאטרון של הארץ, ד"ר חיים גמזו*, נגד האהל. (המשך בעמוד 12)

* לקוח משמו של נחום איש גסיזו, חכט יהודי בימי הרומאים, שנהג לומר על כל רעה שארעה לו: "גם זו רעה לטובה", כבמקרה תיבת המתנות שהביא לקיסר רומי, שהורקה בדרך, מולא על-ידי שודדי ג'ים חזל. כשראה נחום את הרעה, ניחם עצמו, ידע שבס רעה זו תהיה לטובה, בצורת נט שהפך את החזל, ברגע הגשתו לקיסר לאבנים יקרות.

כידוע, לא מעטים הם הישראליים שנשפס יוצאת לביקור קצרצר באירופה, מסיבות ש- לא כאן המקום לעמוד עליהן. וכידוע, לא מעט אלפי ישראלים הגשימו משאלה נפלאה זו. אולם לתמהוני לאחר שטיילתי משך של- שה חדשים באירופה, נוכחתי לדעת שהישר- אליים יודעים פחות מכל כיצד לטייל. משום- מה, תמצא אותם תמיד דוקא בכתיה-המלון המשובחים, מטלטלים עם מזודות כבודת, מתרוצצים קצרי-נשימה, כאילו לא היו מעולם מסעות לנגב ונדודים על-פני דרכיה-הארץ. ו- דוקה בני העמים העשירים — אמריקאים, גרמנים, קנדים — יוצאים לאירופה במקלם ובתרמילם ורואים עולם ומלואו באפס הו- צאות. הייתי רוצה להסביר לישראלים שאינם שליחי מוסדות או מפלגות עם תקציב הוצאות בלתי-מוגבל, ושאיפילו אבא עשיר אין להם, כיצד אפשר לבצע זאת.

טרמפיסטים קשישים

ראשית — אל להם לקחת עמם מזודות, חליפות, עניבות, או כלי-מיני בדדים נאים ל- התגוד בהם. באירופה מותרת הכניסה ל- מקומות התרבותיים ביותר במכנסים פשו- טים ובאסלדרס. ואין לך מכושול או סיוט ג- דול יותר ממזודות. די לארונו הכל בתרמיל- גב אחד גדול.

הכסף החדשים, אשר יוצאו בקרוב, במקום חתימת אהרן בארט. אהרן בארט עצמו לא הצטער ביותר על שמוסדו, בנק לאומי לישראל איבד את כתר הממלכתיות. "עתה לא נצטרך להלוות לממשלה כספים ברבית סולית של שני אחוזים לשנה. נוכל לכוון את הכספים לאפ- קיז פרטיים ולהרווח יותר".

אפנה נטר הגלימות

ההתנגשות השמימית היתה השבוע במלוא תוקפה. רעמים רדמו בריקים מטרות-עזו דלקו אחרי גשמי-זעף, לא פחות עזה היתה הת- נגשות ארצית, לידת מזג-האוויר אף היא. היתה זאת מלחמת מעילי הגשם של גברות שהתנהלה ברחובות הארץ. אחר נצחין ומני של יצרן מעילי גשם ש- הציף את השוק במעילי גשם שחורים בעלי בטנה צהובה ליהת, גבר על כל מתחריו מוצרו האחרון של משה גולדמן, בעל א. ב. ג בן חמשת הסניפים. המוצר הגולדמני שדחק את רגלי מעילי הגשם בעל צבעי גר- מניה הקיסרית: הגלימטר. הגלימטר (גלימה נגד מטר), ששמו נבחר בתחרות שמות בה השתתפו 2670 גברות, ושנמכר למספר גברות גדול מה בהחב, היה דגם פריסאי חדיש בעל תכונה מיוחדת: שני מעילים במעיל אחד. באין גשם היה הגלימטר מעיל החורף, ה- דומה במראהו לגלימת-עורכי-ידי, בעל צורת קלוש, שני כיסים עמוקים, חמשה כפתורים גדולים וצווארון קורדווי תואם. אך ירדה טיפת הגשם הראשונה הוצאה מן הכיס ה- אחד חגורה, מן השניה שכמייה, הפכו את חתימתו של הופיין על שטר-ההכסף הובטחה מחדש על-ידי מינוי כיושב-ראש מועצת המנהלים של הבנק החדש. ** שניים בתל-אביב, שניים בחיפה, אחד בירושלים.

שטיינר לא קיבל את הגזירה, ערער הש- בוע לפני בית-המשפט העליון בירושלים, כשהוא מיוצג על-ידי עורך-דין תל-אביבי, ד"ר ריכארד פרגר, שלחה על-ידי הקונסול הארטל. אחר שנשיא בית-המשפט העליון, יצחק אולשן, הבחין בין גישת בית-המשפט האוס- טרי, שעמד על זכות הקניין לזאת של בית המשפט הישראלי, שעמד על טובת הילדות, עבר ד"ר פרגר להתקפה. שאל הוא: כיצד יקבע בית-המשפט מה הוא לטובת הילדות? האם עצם העובדה שהאב נלחם זה חמש שנים לקבל אותן אינה הוכחה מספקת לכי- נות רצונו לדאוג לטובתן? ד"ר פרגר ביקש להניח את דעתו של בית המשפט העליון בכל שלוש נקודות המחל- קת: לפי חוקי אוסטריה, אין לשנות דתם של קטינים למטה מגיל 14, ולמעלה מה רק בהסכמתם הם, לפי החמימות ובטחון אהבת ההורים המובטחת לשתי הילדות ב- בית שטיינר אין חשש לשיוון רוחן ואחרון — לפי מצבו הכלכלי של שטיינר האב, יוכל הוא להבטיח את עתידו, לחנכן חינוך תיכוני וגבוה. שאל ד"ר פרגר: "האם נשמע פעם שמוסד ישלח את חניכיו לגימנסיה?" אך כל מה שפרנץ שטיינר רצה לשמוע, בעוד חודש, לכשיגזור בית-המשפט העליון את פסק-דינו, היה שישראל תשלח את יל- דותיו.

כספים הכרבור לא שר

"והוי שירת הברבור של דוד הורוביץ? הכריזו פקידים משלתיים גבוהים לאחר שקיבלו ליו אשכול לידו את תיק שר- האוצר. ואכן, מיד לאחר כניסתו לתפקידו קיבל אשכול את התפטרותם של מנהל האוצר דוד ("דוליק") הורוביץ וסגנו, אלכס רביע. דומה היה כי הקיץ הקץ על פעילותו של הורוביץ כמעצב דמותה הכספית של המדינה. אולם הוא סבר אחרת: היו לו תוכניות משלו, שאושרו עוד על-ידי שר- האוצר המנוח, אליעזר קפלן. בשבוע שעבר, לאחר הכנות של שנתיים, הפכו התוכניות למציאות: בבניין מצפה הירושלמי, מקום מושבו הקבוע של משרד- האוצר, נערך הטכס המפואר של פתיחת הבנק הממלכתי, בנק-ישראל. נגיד המוסד הכספי החדש: דוד הורוביץ. "נרלוויח יותר". אמנם שר-האוצר הרי טיף לשבת בקומה ב' של בניין מצפה והורוביץ השתכן בקומת-הקרקע. אולם העי- טרת חזרה לראשו של מי שהיה מנהל- האוצר: הוא קיבל לידו את שתי המת- לקות החשובות ביותר של בנק לאומי ל- ישראל: מחלקת ההוצאה, האחריות להד- פסת שטר-הכסף והפצתם ומינהל מלחתי- המדינה. האוצר מסר לו את מחלקת הפיקוח על הבנקים. חתימתו תופיע על שטר-

גלימטר - גולדמני אפור-יוניים וירוק-בקיבוקים

מלווה רעש פרפומת, פסנתרן וארבע שמלות-פאר ואחד מקופיה, הגיעה ג'וזפין בייקר בשבוע שעבר ארצה. היתה זאת הפעם הראשונה בהרכב זמן שאמנית בעלת שם עולם באה להתארך בישראל. אולם ג'וזפין בייקר לא היתה אמנית סתם וזאת בעלת שם כתר. היא היתה הפצצה השחורה של שנות השלושים, ומאז ארכה היא הדרך אותה עברה ג'וזפין בייקר מי סנט לואיס, ארצות-הברית, בה נולדה, עד פאריס, בה יצא שמה ועד הארמון שיעד גדת הנחל בו היא מתמידת כיום לששת בני-טיפוחיה. עוד יותר מפתיעה תחנת-הדרך, ישראל, שהופיעה ג'וזפין בה לא יהיו הופעות סתם, כי אם תמרור-דרך בחייה של ג'וזפין בייקר, בדרנית, השפנית, זמרת, רקדנית, חברת מחתרת, קצינת מודיעין, ומעל לכל זאת אשה גדולה.

להתראות! בפולו ברזיל. שלום! למעריצים במזון "דן" תדיאביב.

הפצצה הגדולה מנהל דרשיח צילומי עם ג'וזפין בייקר, מנהל

הפצצה הגדולה

ערומה או דכרשה, בודדת או מזוהה להקת עשרו

קרובות שזה גא דשים יב אל הא האיפאנטי (שנתיים) תיים זה ג'וזפין זכרים, כן שבי טיפחיה ראובן החלבי בימי שרה במ שהיא א אצבעות דומה

על מה שג'וזפין כן מיכנה לדבר הוא על טיב כוח המשיכה המושך אותה לארץ: "האנשים, האוירה... זה דומה לעוגה טובה, האפיייה היטב מחומרים מעולים, הקמח המשובח, הסוכר המצוי "יין... לא לחינם השתמשה ג'וזפין במשל העוגה: היא אוהבת, מה שלא ניכר בה כלל, "את כל המאכלים הטובים" ובמיחד גבינה צהובה לארוחת הבוקר.

ששה בנים זכרים

אין הגבינה, כמוכן, אהבתה היחידה של ג'וזפין הרבה יותר אוהבת היא את ביתה, את ילדיה ואת חיותיה. את ארמונה בעל מספר החדרים האינסופי (ששימש כמטה הראשון של המחתרת בצרפת), הנמצא על שפת נחל בקרבת העלת לה מנס, 500 קילומטר דרום-מערבית לפאריס, אכלה סה ג'וזפין במאות ציפורים, כלבים, אפרוחים וקופים (ש אחד מהם הביאה עמה, כקמיע, לארץ). אך כשהיא יוצאת לטוט באחוזתה, המשתרעת על יותר מ-1100 דונם, במכונית הוויקיט החמיר שהימושבת השחורה שלה, היא מלווה לעתים

היא י דה ממדרגות מלון דן : גבוהה מאד, ארוכת רגליים נהדרות נתונות בנעלי לכה שחורות וגבהת עקבים היא לבשה חליפת בוקר אפורה צנועה, חבשה לראשה מצנפת משי בגוון כחול כהה מקושטת ציורי סוסי-מירוץ וענדה עגילי פניים, ענקי-פנינים וטבעת-פנינים תואמים. וכשר פתחה את מיה עבה-שפתיים נתגלו שני טורי שניה הלבנות לחיך המפורסם : חיך החיך של ג'וזפין בייקר, הפצצה השחורה שכבשה את פאריס בהסתערות אחת בשנות השלושים.

אותה הסתערות, שעיקרי שלביה היו הופעות עירוב מתוך קליפת-ביצת-ענק בפול-ברזיל ושירת שתי אהבת בלבבי, ארצי ופאריס, כפתה את הותמה לעשרים השנים הבאות, השאירה את ג'וזפין כגילוי הגדול של פאריס וכמוצרי-היכוב החשוב ביותר שלה מארצות-הברית, בה נולדה. כי כאשר באה ג'וזפין לפאריס עם להקת הציפורים השחורות, והיתה גולשת, לילה-לילה, ממרומי פול-ברזיל, לזרועות שותפיה לריקוד ומבצעת ריקוד צולסטון מרתיחדם, הפכה היא למשיכה הגדולה בעולם השעשועים הבינלאומיים.

ירוק, ירוק, ירוק

אך מאז התלבשה ג'וזפין יותר ויותר, לראשונה בשפתן דובדבנים אדום ובפוך סביב עיניה החומות ועל מצחה הגבוה, לאחר מכן בשמלת ערב שהצטיינו בחתך לאורך כל חלקן התחתון, מבעדו נתגלו רגליה של ג'וזפין שעה ששרה את שיריה ליד המיקרופון.

אם כי לראשונה היה טעמה של ג'וזפין בצבי עים קיצוני יותר (באותם ימים נסעה במכונית ירוקה, נהיגה עליידי נהג לבוש חליפה ירוקה, מתלבשת בשמלות, כובעים ונעליים ירוקים, וכי מובן מוריקה את ציפורניה בלכה ירוקה) הוא התגוון בינתיים, וכשבאה השבוע ארצה, להופעת ארץ של שבועיים בוירטרון הרמתי-גי, הביאה עמה, נוסף לפסנתרונה הפרטי, גם ארבע שמלות, כ לן תוצרת בתי-האופנה הפאריסאיים (דיור, דלי מיי), השמלת (שעלו שלושה מיליון פרנק, כי 3000 לירות, האחת) : שמלה לבנה עטורה זהב, שמלה לבנה עטורה כסף, שמלה שחורה עטורה אדום וזהב ושמלת קטיפה אדומה.

גפילסה פישי ועונה מוכה

לא היתה זו הופעתה הראשונה של ג'וזפין בישראל. לאחר נה היפיעה בתל-אביב בשנת 1943, לא הסתפקה בעשרות הופעות במחנות צבא, גודרזה גם לבקר ליד הכותל המערבי (בעלה באותם הימים היה יהודי), להדליק נרות של שבת במסיבה סומבית, וכמוכן לאכול גפילטה פישי.

תפקידים אחרים שהביאו את ג'וזפין לארץ-יש ראל של שנות מלחמת העולם השנייה : שירותה כקצינת מודיעין, בדרגת סגן, בחיל האוויר של צרפת הח פשית, וכיאות לקצינת מודיעין, שזכה תה עבור שירותה באות הכבוד הגבוה ביותר של המחתרת הצרפתית, שושנת המחתרת, שותקת ג'וזפין עד היום על טיב שירותי המודיעין שלה, שזכו לציון לשבח אפילו מפני הקר של צירלס דה-גול.

הגוף : גם הופעות הציור-עירום של ג'וזפין היו מסמרי פולו ברזיל. העובדה שגופה לא היה מוכושה ביותר לא הפריעה לה לכפות עץ כל ידיעותיה אותן רכשה, עת שרתה בהצטיינות כקצינת מודיעין בחיל האוויר של צרפת החפשוית תחת פיקודו הראשי של גנרל דה-גול.

האשה: גופה החטוב להפליא של ג'וזפין העלה אותה לאורות הבמה, תוך הצלחה מלאה החזיקה באור הזרקורים בכל חלקי העולם למעלה מ-25 שנים רציפות.

מפורסמים. ירידה: ג'וזפין מחבקת ילדה תל-אביבית שהגישה לה פרח.

לכת פולי ברזד משך דוד וחורה

תמונה היתה ג'וזפין (מרכז) מוקד ההופעה, ככתמונה זאת משנת 1937.

לתפארת, שרה הפצצה השחורה בצרפתית ובאנגלית, בספרדית ובאיטלקית (היא יודעת לעשות זאת גם בגרמנית).

ארבעים וחמש הופעות בהן מופיעה ג'וזפין פעמיים בערב אינן הופעה בייקריית סתם. היא גם אקורד הסיום לראווה של כמעט שלושים שנה, של שירה צרודה ושל שירה רמה, כשכל הלוש היא עלה תאנה (במקום הלא-נכון) או מספר בור עות סבון (במקום הנכון), של הופעות-עירום הנזכרות עדיין ברטס עליידי צופיהן, של הופעות-בירד שמעולם לא תשכחנה.

אם כי ג'וזפין הודיעה כי תלמד כמה שירים עבריים, כדי להפיצם בעולם (ובמתה של ג'וזפין בייקר, כפי שמעידה טבלת מסעותיה בשנים הי אחרונות, תבל כולה), הרי קצרה למדי התקופה העומדת לרשותה לשם כך.

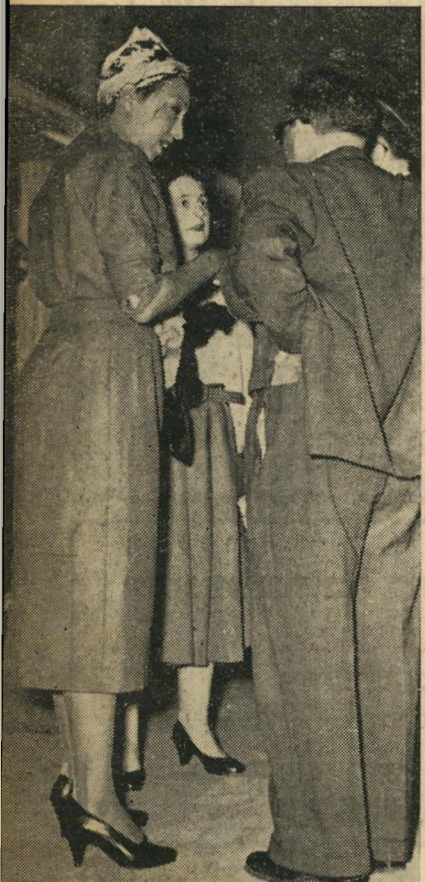
אחר שהחליטה לנטיש באביב שעבר את אחד מעיסוקיה החביבים, הטייס, הודיעה השבוע, מייד אחר דתה בלוד, על החלטה מרחיקת-לכת הרבה יותר: ג'וזפין בייקר תפרוש, באביב הקרוב, מן הבמה.

אחד או יותר מששת ילדי אימוציה. בין בן, יליד אפריקה המערבית בן 11 החוו שנה זארי, ילד פינלנד בן השנה, עמנו דיאני הקטן מפרו (13 חודשים), זיאנו (14 חודשים), זיאן קלוד הפאריסאי או אקיו, הבכור, יוצא יפאן בן השנה החליטה לא להסתפק בששת בניה הילם יתומים שאימצה, מחפשת אחר, כדי להשלים את מספר בני משפחה למספר הקסמים, שבע.

היתה מתנגדת לגמרי לכך שיהיה זה ל"אביב, או משה ירושלמי.

מרחיקות-לכת באביב

מיפיעה ג'וזפין ערב-ערב בזירת-הענק טרון ברמת-גן, כשהיא מלווה תומורת, אחת מחמש הלשונות בהן היא כפי בת לומר, "יודעת להיות מובנת". כש" הארוכות והצרות, הצבועות בלכה או יחורת לפנייה. יחד עם רגליה החטובות

הפנים: ההבטחה האומרת-כל שג'וזפין משמשים כשגריר רצון טוב.

הרגל: בת הלווייה הקבועה לשורת ג'וזפין מת' בלסת באצילות ובעדינות קויה מבין שמלתה.

במדינה

שימ, הם כבר כתובים מומן בכתבי ז'בוטינסקי.
סקי.

תל-אביב

הגטרה: מכנסיים

בעוד נטורי-קרתא בירושלים נאבקים בקול ובכוח נגד המכונניות הנוסעות בשבת ונגד מועדון אמהות עובדות שהוקם בקרבת מאה שערים (הטולס הזה 894), פתחו אחיהם המתונים יותר במאבק שקט יותר בעיריית תל-אביב: סיעת הפועל המזרחי בעירייה, שהונהגה על-ידי סגן ראש-העיר, אברהם בויר, דרשה בכל תוקף לאסור על פקידות העירייה ללבוש מכנסיים.

דורשי סילוק-המכנסיים הסתמכו בראש וראשונה על תורת-משה (דברים, פרק כ"ב, פסוק ה'): "לא יהיה כלי גבר על אשה ולא ילבש גבר שמלת-אשה." אולם היו בפייהם גם נימוקים מלורנייס יותר:

● המכנסיים מבליטים את קחי הגיזרה של הנשים, עשויים להפריע לגברים בעיבודתם.

● בישראל כבר קיים תקדים של איסור לבישת-מכנסיים: בבתי-הספר הממלכתיים נאסר על המורות להיכנס לכיתות במכנסיים. אפילו המורות להתעמלות חייבות לבוא לעבודה בשמלה, ללבוש מכנסיים רק דקות ספורות לפני השיעור.

"יותר טוב לקפוא" להפתעתם נתן קלו אנשי הפועל-המזרחי בנימוקי נגד חוקים למדי. מחייבי לבישת-המכנסיים עיננו בסי רושי התורה המסורתיים והבלתי-מסורתיים, העלו עובדה מעניינת: האיסור על בני המין האחד ללבוש את בגדי המין השני יצא בתקופה בה לבשו הגברים שמלות ארוכות והגשים מכנסיים. נוסף לכך, איסור זה לא היה קשור בחיי יומיום: החלפת הבגדי דים היתה מקובלת אצל השבטים הכנעניים בעת אורגיות מיניות, שנערכו לכבוד עש-הנרות, אלילת הפריון, והאיסור לא בא אלא לרמוז לבני-ישראל שאסור להשתתף בטכסים אלה.

חזקות לא פחות היו הטענות נגד שני הנימוקים המודרניים:

● השמלות הקצרות-חידושות והחצאיות הצרות עשויות לגרות את דמיון העובדים הגברים הרבה יותר מאשר המכנסיים.

● תקדים של לבישת-מכנסיים קיים אפילו בקיבוצי הפועל המזרחי. באחדים מקי-בוצים אלה נוהגות הנשים ללבוש אפילו מכנסיים קצרים.

הנימוקים הללו לא הועילו. השבוע נחלה תורת-משה נצחון מלא: הפקידות נכנעו להוראת ראש-העיר, חיים לבנון, הו-סיעו לעבודה בבגדים נשיים בהחלט. אמרה אחת מהן, צעירה חסובת גוף, בעלת שיער חום-מסולסל: "יהיה לי קר מאד. אבל יותר טוב לקפוא, מאשר להפסיד משרה."

פשעים

האצילות מחייבת

ביום ו' שעבר היתה מחלקת-האסירות ב"בית-המשפט המחוזי, תל-אביב גדושה וסו-אנת כתמידי. ההלצות וההערות השנונות, ש-התעופפו באחיר, היו הסעם מכחנות כלסי אשה ממושקפת, ממוצעת-גיל, לבושה חלר פה כחולה-מהודרת וחבושה כובע בעל-נוצה. שפתיה של האשה היו צמודות בשתיקה עיקשת. האסירות החודשות התבוננו בה ב"תמהון": "מי היא זו?" החתיקות מיהרו ל"הסביר": "זו דורה גיטון, האשה שהציגה את עצמה כתיירת אמריקאית, שילמה בכל מקום בצ'קים מזוייפים של אמריקן אקספרס."

הארץ

ראשי הרשויות הקומיות (שערים).
עדנה ראש-שטיין, ראש-ול-לציון
"הקומדיה העירונית" מאת ישר-
אל רוקחיאן
נמר ממרכז המורים (דבר).
מרדכי דן, תל-אביב.
אימהות, הצילו את ילדיכן!

(המשך עמוד 9)

כתב גמזו על מחזה הרצח המשפטי בו רוצח הרוצח האמתי את כל יודעי סוד זהותו: "יש לשער כי כלו כל הקצין באהל, אם אין בו איש בעל שיעור קומה, שישגיח על ה-נעשה בתיאטרון זה, אשר הכל מותר בו, ושמצויים להציג בו התרוצצות וחוסר אר-גון..."

היתה זאת אך פתיחה עדינה למה שבא ב-1200 מלות הביקורת הבאות. ללא כל התחש-בות מיוחדות קטל גמזו, הידוע כמבקר קטלני, כל מי שהיה קשור איכשהו בהצגת מתחת לגשר:

● הבמאי, מנתם גולן הצעיר (28) הסך את המחזה ל"קאקופניה של צעקות וצלילים, קאליידוסקופ שרירותי של דמויות ומצבים... למערבולת אנארכית של הופעות והיעלמויות ו"אמצאות" וחיקויים..."

● השחקנים היו בני שלושה סוגים, אלה "שאינם יודעים לשחק; שלא ידעו לשחק; שלא ידעו לשחק".

● הרקדנים עושים תנועות של בריות שיצאו מדעתך."

● התמאורה: "נעדרת צורה ופרופור-ציות."

● "במקום" בימתי. גמזו, שהעיד על עצ-מו, כי כמעט תמיד יוצא הוא מהצגות אהל כשראשי כזב מרוב שממון וסחרחר מרוב מאמץ-ראיה, יעץ לאהל "להכריז על עצמו כעל במה נסיונית מקום הוולגות לאכסד פרימנטים של צעירים... (להיות) במקום בימי תי לקהל של פרובינציאליים."

האהל לא טמן ידו מאחורי המסך, יצא ב"מסע נגד גמזו, בעזרת מכתבים למערכת הארץ (כתבה קוראת אחת: "... לוא הייתי קוראת מאמר כזה מעל דפי עיתונות צהובה, לא הייתי טורחת כלל להגיב עליו, אך בהיותי קוראה של הארץ תמהה אנוכי איך ניתן פר-סום למאמר שכולו אומר שגאה גלוייה על" בון והשמצה... הצגות מחאה בחיפה (כמ-חיר 500 פרוטה הכרטיס, כדי להוכיח להמוני-עם וואם אפשר, גם לקוראי הארץ את טיב ההצגה).

גמזו שגם ביקורת טובה שלו אינה טובת-לב במיוחד, לא נסוג מעמדת ביקורתו הרעה, לא הביע כל דעה על מסע האהל נגדו: הכי ריו הוא: "מה שיש לי לומר אני אומר בביקורת".

עבודה

נבואותיו של ז'בו

הועידה השמינית של הסתורות עובדים לאומית (נעל), שנעלה השבוע בעכו, סמוך לחומית הכלא, בו בילג רבים מחברי העל שנותיהם כאסירי אצל ולחיי, לא חיד-את הרבה, היתה רבת-עניין בכל זאת. עניין זה נוצר בנואם הפתיחה של המזכיר הכללי, ח"כ חריר אלעזר שוסטק, שציטט את מכ-תבו של זאב ז'בוטינסקי לועידת היסוד של העל. "הורה ז'בו: : "תנו את כל כוחותיכם להקמת מדינת ישראל!"

מיד נזכרו עסקני העובדים הנוכחים כי הנקיבה בשם המדויק של המדינה היהודית העתידה (מדינת ישראל) לא היתה נבואתו היחידה של ז'בו לזאתה תקופה שנתקיימה. נבואות אחרות, נוגעות יותר להסתדרות עוב-דים, שהובעו על ידי ז'בו, הפכו למציאות ישראלית:

- לשכות עבודה ממלכתיות,
- בורות חובה ממשלתית,

● בחירה חופשית של רופאי קופת-חולים על-ידי חברי קופת-חולים, דבר שנתקבל על דעת מועצת קופת-חולים הכללית רק בחודש שעבר.

סיכם אחד מעסקני הועידה בויכוח הכללי: "אין לנו כל צורך לחפש אחר רעיונות חד-

* שהתקיימה בשנת 1934, על-ידי ארגון עובדי הצה"ר ובית-ר, ארגון עובדים ציונים כלליים, ארגון עובדים ספרדיים, ארגון עוב-דים תימניים וארגון עובדי מנורה.

מהפכה בספר הכיס העברי
בהוצאת "צוהר" יצא לאור ספר כיס הראשון בדוגמא אמריקאית, מעטפה בצבעים

נשי צרפת בצבא

וידי גלוי-לב של חיילת צרפתיה, מאת טרסקה טורס

183 ע' — 1.000 ל"י. המפיץ אטלס, להשיג בכל הקיוסקים.

ללמוד ריקודים סלוניים

אם כן המורה לרקודים סלוניים

א. בשיטה מדויקת ומועילה.
ב. לימוד עצמי ע"י הספר של ס. מ.
כדי להשיג את הספר: שלח 1.250 ל"י ע"י הדואר לשדרות קרן קיימת 26, תל-אביב, טלפון 23309 ובדואר החוזר תקבל את הספר.

אל תשלם יותר...
נמצא למכירה בפרפומריות ובכתי מרקחת כמות מברשות ראש

B	לתינוק מגיילון רך	1.990
A	לרכוש העור	
R	לגברות מגיילון קשה	2.990
L	לזוהר השערות	
E	לגברות מפיליאלטן	1.350
T	לחזוק השער	
T	לגברות מפיליאלטן	1.850
E	לחזוק השער	
E	מגומי ופלדה	2.990
	לחזוק השער	

המפיץ: חיים ברוך
כפר גלעדי 1 תל-אביב

הגיעו
מכונות כתיבה חדשות מקוריות עבריות

CONTINENTAL

למכירה בלירות ישראליות
ההספקה מהמחסן

נא לרשום את המספר החדש של הטלפון שלי 5-0-3-2

בלמיט, ת.א. אלנבי 111

דורה ושתי מזוודותיה הצהובות-מפוארות משכו מבטים מלאי-גינה.

דורה לא התערה בקהל האסירות: מעד הרם ושמה הטוב הטילו עליה תחייבות מסוימות. היא עמדה מחוץ לחורי המעצר, על המרפסת הקטנה. לידה עמדה השוטרת החתיקה, חנה בדיח, שמרה עליה בשבע עיניים.

השמירה המוגברת לא היתה חסרת יסוד: דורה הצליחה להתחמק מידי המשטרה משך יותר משלושה חודשים. מדי פעם בפעם היו בתי-מלון מפוארים, או בתי-מסחר גדולים מתלוננים כי תירת אמריקאית שילמה להם בצ'קים חסרי-כיסוי של אמריקן אקספרס. תיאור התירת היה זהה תמיד. גם חתימתה על הצ'קים היתה זהה: דורה ג'קסון.

איפה להשתכן ומה לקנות. דור רה הופיעה באופס הישראלי עוד לפני שלוש שנים, כאשר הבחינו שוטרי שדה-התעופה בלוד באשה שישבה באולם-ההמתנה מן ה' בוקר עד הערב, עקבה אחרי המטוסים הב' אים ויצאים. אולם היא נעלמה לא-ישם עוד בטרם הספיקו השוטרים לחקור אותה.

בשבוע שעבר שבה דורה והופיעה בלוד. הפעם חיכתה למטוס שיסיע אותה לאמריקה. אולם היא לא זכתה להפליג לדרך: שוטרי

תירת ג'קסון שתי מזוודות צהובות

חרש ניגש אליה, הזמין אותה ברוב אדיבות ללכת בעקבותיו.

לדורה ג'קסון לא היתה כתובת קבועה. היא נדה מבית-מלון למשנה. כאשר היו החשבונות גדלים עד להדאיג, היתה ממחרת לעבור למקום חדש.

לפני שבועיים עזבה ה"תירת" את מלון קסה דן התל-אביבי, השאירה בידי הנהלה חשבון שמן שלא נפרע, עברה כחשאי למ' לון דן הסמוך, עזבה אותו במפתיע כעבור ימים ספורים. בהשאירה מאחוריה חוב של 70 ל"י. אולם הפעם לא האיר לה המול פנים: אחד מעובדי-המלון, ששירת בעבר במשטרת-לוד, הכיר אותה. עובד אחר בא לעזרת הראשון, גילה כי בידי דורה היה כרטיס-טיסה לארצות-הברית.

עתה נאספו העתונאים מסביב לדורה, הקיפו אותה בשאלות. היא השיבה להם באנגלית: "למה להם לעשות רעש כל כך גדול? הרי אחותי, המתגוררת בחיפה, הס' כימה לפרוע את כל חובותי." היא הוסיפה ואמרה שהיא עשתה את אשר עשתה מתוך כוונה ברורה למשוך תירות אמריקאית ל"ישראל: "עכשיו אוכל לומר לאמריקאים בדיק איפה להשתכן ומה לקנות." "מרת ג'קסון", שאל אחד העתונאים, "כ' כמה בתי-מלון ביקרת ואיזה מהם מצא חן בעיניך ביותר?" התשובה באה ללא היסוס: "לא ספרתי אותם, אבל המלון הטוב ביותר היה דן. הוא היה עצום!"

כאן ננעה השוטרת בכתפה של דורה. היא הרימה את שתי מזוודותיה הצהובות, ביקר שתי-ליחה: "עכשיו יהיה עלי ללכת. ב' שבועות הקרובים אתגורר ברמלה."

ספורט

כדורגל

אנגליה - גרמניה 3:1

בשבוע שעבר נערכה במגרש "וומבלי" בלונדון בנוכחות 110 אלף צופים אחת מתחרויות הכדורגל הגדולות ביותר של העונה: תחרות בין נבחרות אנגליה וגרמניה, שנפתחה בנצחון גדול של האנגלים. כותב עמוד קינן, כתב "העולם הזה" באירופה, שהיה נוכח בתחרות:

בכיר-לסטר אפשר היה לקנות מידי הספרים כרטיסי כניסה לאולם הקולנוע, בו יכלו הצופים לראות על המסך העברה ישירה של יומן-הטלביזיה, המתאר את התחרות. כמה אלפי לונדונים שוחררי-ספורט נאלצו לבחור בדרך זאת, ואילו האחרים המאושרים, בעלי-הכיס, הוציאו מכיסם 10 סטרלינגים ושלמו עכור כרטיס בן שתי לירות, לספסרים ששרצו בפתח האיצטדיון. מרביתם של 120 אלף הצופים הצטיידו בכרטיסים לפני חודש או חודשיים.

יום קודם לכן, באחד מימי השמש המועיפים של לונדון, הצטופפו הכל ברחובות לחוג את יום הולדתו השמונים של צירציל ואת פתיחת מושב הפרלמנט. גם כיום התחרות היתה לונדון נקיה מגשם וערפל. למרבה ההלא, ומאה ועשרים אלף המקומות באיצטדיון ומבלי התמלאו המונים נרגשים שהגיחו את כספם, מעט או הרבה, על אנגליה. שכן רוב העתונים ורוב פרשני הספורט ניבאו נצחון לנבחרת אנגליה.

תומרות-הפרשים המלכותית, במדים אדומים נוצצים וכובעים מוזהבים ועטרת נוצות מבהיקה צעדה בסך על המגרש ונגנה, ברשותו האדיבה של הקולונל א. ג'י. ס. ורד, מארשים משל אירבינג ברלין, סוזה ואחרים. בשעה שתים חסר חמש, בדיוק נמרץ, נוגנו ההמנונים, וחמישה-עשר אלף הגרמנים שהגרו באותו יום ללונדון מכל רחבי גרמניה, בים ביבשה ובאוויר יכלו לשמוע את דוית-לוד איבר אלט, באיחור של 15 שנה, על ארמה אנגליה. אולם, כידוע, מוטב במאוחר מאשר לעולם לא. וכדי להוכיח שאין לערוב ספורט עם פוליטיקה, התכבד סיר אנתוני אידן, שרהחוז של הוד-מלכותה, בבעיטת הפתיחה. על כן, אין ליחס לצעד פוליטי זה כל משמעת ספורטיבית.

הגרמנים, בחולצות לבנות ומכנסים שחורים, הופיעו בהרכב הבא: הרקנראט, פויל, פאל, קולמאייר, ארהארדט, ליברין, הארמורס, קאופהולד פיפר, זילר דרוואל, בק, האנגלים, בחולצות אדומות ומכנסים לבנים, הופיעו בהרכב: ויליאמס, סטאניפורד, בירן, פיליפס, רייט, סלייטר, מאתיזן, בנטלי, אלן, שאקלטון, פיניי. מסיבת שונות, שעודן בגדר תעלומה, הופיעו בקבוצה הגרמנית רק שלשה מבין אלה שהביאו לגרמניה את הגביע העולמי במשחקי שווייץ — "יופ" פויופאל, קפטן ה' נבחרת שירש את מקומו של פריץ ולטר, והמגן הימני, בן 28, שמחוז לפעילותו ה' ספורטיבית, הא נחשב לאחד מטובי הרקד'נים הסלונגים בגרמניה; קולמייאר וליברדי. זילר, החלוץ המרכזי, הנו צעיר בן שמונה עשרה, דמשתתף זו הפעם הראשונה בתחרות בינלאומית.

משחק שקט. המשחק היה שקט, שקט מאד לעתים, וזיכה את אנגליה רק בחלק מה' נצחון שהיה מגיע לה, ובצדק. בשניה הראשונה של המשחק ניתנה בעיטה חופשית לאנגלים, אך הגרמנים התגברו עליה, והקיפו צוני השמאלי קאופהולד הסתער על שער-האנגלים. במסירה מוצלחת לדרואל, המקשר השמאלי, שבעט לשער, הועמד במבחן רצני השוער ויליאמס. הוא עצר. לאחר זאת, עדי דקה ה-27, התקיפו הגרמנים והאנגלים ב' מידה שווה, פחות או יותר, והתמיצו במידה שווה את ההזדמנויות להבקיע שערים. ביחוד הצטיין בהחמצת הזדמנויות בטללי, שאיבד כמעט את כל המסירות שהגיעו אליו מסטאנ' ליי מאתיזן. אולי משום כך זכה הוא, בקדק'ה ה-27 להבקיע את השער הראשון לטובת אנג'ליה. ומכאן, ועד לסיום המחצית הראשונה, הבריקה בעיקר ההגנה של שני הצדדים. הר' קוראט התגלה כשוער נועז, שלא היסס לע' זוב את השער ולנוק לרחקים ארוכים ולחטוף את הכדור המאיים מרגליהם של החלוצים

האנגלים, לעתים אף היה נועז מדי והסתכן. פויופאל וליברדי היו מגינים טובים, אך ההגנה האנגלית, וביחוד סלייטר, היתה מצר'ינת.

במחצית השניה התנהל כל המשחק ליד שער הגרמנים. הם פשוט לא הצליחו להגיע אף פעם לשער האנגלים. בקדק'ה השלישית הבקיע אלן את השער השני, ללא כל עוררין, כי הרקנראט האמיץ היה מחוץ לשער. לאחר שהציל כדור מידי פיניי, אמנם בצורה נועזת. האנגלים גילו יתרון כה בולט במגרש, עד שאקלטון, המקשר השמאלי המזהיר, אותו איש אשר באחד המשחקים באיסטנבול הר' ציא מסרק וראי מכיסו והסתרק לפני שער היריב בטרם הבקיע את השער, יכול היה שוב להדהים את הקהל בלהטוטיו. הוא הב' קיע את כל מערכת-ההגנה הגרמנית בלהטים ערמומיים ומסחררים, אחר הבקיע גם את השער, אולם בינתיים הגיע הכדור רחוק מדי, וכאשר הכפיל שאקלטון את מרוצתו כדי ל' השיגו, מצא את עצמו מאחורי שער היריב, בין צלמי העתונות. באחד הרגעים בהם הר' גישו האנגלים את עצמם בטוחים מאד ארגנו הגרמנים התקפת בוק מבריקה, ר-13 דקות לפני הגמר הבקיע בק, שקיבל מסירה מצ' לחת מוילר, את שער הכבוד לטובת גרמניה.

הגרמנים לא הצליחו במשך כל זמן-המשחק לפתח התקפה יעילה, אף על פי ששיחקו מש' חק צמוד. האנגלים בזכו את כשרונם, ולא ניכר היה כל תכנון בהתקפותיהם. אמנם בודדים, כמו מאתיזן ושאקלטון, התגלו שוב כשחקנים גדולים, אך לא היה בנמצא כל דבר, הדומה למשחק קבוצתי מלוכד ומחושב. ה' אימפרוביזציה שלטה בכל. אם היה המשחק כדאי, הרי היה זה רק בגלל ההזדמנות ש' ניתנה לראות את סטאנלי מאתיזן, בן 39, בשיא יכלתו. קשה לתאר במלים את היכולת, הזריזות והמשחק המרהיב שהציג שחקן זה, הדבר הוא כמעט בל יאומן. בעצדים ארוכים הוא מרחף במהירות עצומה על פני המגרש, משטה ומתהל כיריביו וביחוד בקולמייאר המסכן, ואי אפשר בשום אופן להוציא את הכדור מרגלו. נדמה כאילו הוא מסוגל לע' בור את כל המגרש בשלושה צעדים. הוא עשה כמיטב יכלתו, ומילא את כל המגרש, כמעט את כל המשחק, ומרבית שאגות-ההת' פעלות ורעמי התשוואה נוקפו על חשבונ'ה. ל-15 אלף הצופים הגרמנים, שהביאו אתם מגרמניה מטען גדול של תוצרות ורמקולים, לא ניתנה כמעט הזדמנות לחצצר, אם גם ניסו להשמיע מפעם לפעם קול ענות חלושה. אילו אפשר היה להבקיע את שער-האנגלים בחוצרות, כמעשה יהושע בן נון, קרוב ל' ודאי שהיו מנצחים נצחון מזהיר.

שתי דקות בלבד לאחר שהבקיעו הגרמנים את השער, התעוררו האנגלים מתרדמתם ו' שאקלטון הבקיע את השער השלישי. מכאן ועד לגמר, 11 דקות, התרכזו כל הגרמנים מסביב לשערם, במאמץ הגנה נואש, ואמנם הצליחו בנות. עוד להם בזאת פיניי, שיכול היה לבעוט לשער ממרחק של 2 מטר, אילולא נתקע קולמייאר בפרץ.

הצופים, שהיו בטוחים בתוצאות-ההתעורר' יות, החלו לעזוב את המגרש עוד לפני שרי' קת הסיום. אפילו אותו ברנש נלהב שהביא אתו בובה בדמות הארי הבריטי והלהיב את השחקנים, נעלם ואיננו הגרמנים יצאו מיד חזרה לגרמניה, ליד בריסל ירדה הרכבת מה' פסים. אחתים מן הצופים הגרמנים המאוכד'ים, בים, שחזרו לארצם, נהרגו ונפצעו, הכדורג' לנים המנוצחים יצאו שלמים.

במסלול

לשירות-האולדת

שעה אחת לאחר נצחוננו התשיעי בארצות-הברית קיבל המתאגרף הצעיר, דוד עובד, הוראה לשוב ארצה: משרד-הבטחון חייב אותו להתגייס לצה"ל. בקרב האחרון שלו ניצח עובד את אנתוני אמבייל בנוק' אוטו טכני בסיבוב הרביעי.

באליפות-העולם בקליעה, אשר נערכה בקאראקאס, ונצואלה, זכו הקלעים של ברית המועצות במקום הראשון: הם אספו 20 מבין 32 מדאליות הזהב, צרפו אליהן 6 מדאליות כסף ו-7 מדאליות ארד. במקום השני זכו הקלעים השוודיים: 4 מדאליות זהב, 10 מדאליות כסף, 5 מדאליות ארד. ארצות-הברית, אשר צברה 4 מדאליות זהב, 6 כסף ו-2 ארד, עמדה במקום השלישי.

«ברשפר»

חברה לבנין והשקעות בע"מ

אנו מציעים בצפון תל-אביב דירות מצארות

- 14 חדר מ"מ 5000 ל"י
- 2 חדרים מ"מ 6500 ל"י
- 24 חדרים מ"מ 1500 ל"י

חנויות ואולמות

- בכל גודל ולכל מטרה
- מ"מ 5000 ל"י
- בניה מעודה
- התאמה לתכנוניתך
- חלק במשכנתא

«ברשפר»

חברה לבנין והשקעות בע"מ (מול מכבי א"ש)

שעות הקבלה: 12-8-4-6

לא כל הנוצץ הוא זהב ולא כל מתק-בריא. אך בדבש-מזון וצרי לילד, לבוגר ולסב.

מצלמות

- מכשירי-עזר וחמרי צלום
- קונים — מוכרים ומחליפים
- בהדרכה מקצועית
- רק אצל המומחים

מטרופוט

18 רח. אלנבי תל-אביב

ארנקים

תיקים ילקוטים ודברי עור ופלסטיק במבחר גדול נחלת-בנימין 11, תל-אביב

צ. בר

המדליק

ת"א, רחוב אלנבי 86 (בחצר) 11-4-6

המומחה היוזע

בעל הנסיון הרב לתיקון מציתים ומכשירי גלוח חשמליים

עתונאי צעיר מחפש חדר מרוהט (כניסה נפרדת) בצ' פון תל-אביב. לפנות טלפון 26785) עבור עמנואל פרת.

רעיון מענין ציץ במוחו של קורא בשם יוסף ז'ובי, שאת מכתבו אני מביאה בזה כלשונו :

פעמים רבות קראתי בהעולם הזה מכתבי קוראים צעירים המתריעים שהרבה נערים ונערות מסתובבים ללא חברה, או שיש ואף הנמצאים בחברה לא לפי רוחם, כלל אף ממקור רות אחרים נודעו לי איתם הדברים. מתוך זה הנעתי למסקנה שיש ליצור משהו חדש, ליצור חברה, בה ישתלבו שני היסודות : הנעים והמועיל. כלומר, חברים יערכו לי עצמם נשפים בהם יקדו וישתעשעו, ויחד עם זאת לא ימנעו מלבקר ב" תיאטרון, להוצאות, לא יפחדו לערוך ביניהם ויחזיקים על נושאים שונים, החל מפוליטיקה וכלה באמנות ול" פי דעתי שלשת יסודותיה ועקרו נותיה היו :

- (1) היא תהיה פתוחה לכל אחד
 - (2) יהיה בה חופש דעות מוחלט
 - (3) סיסמתה : שילוב הנעים עם המועיל...
- אלה המעוניינים ביסוד חברה מסוג זה, יכתבו באמצעותי, ליוסף ז'ובי...

חורפי

(הובי 382/895) החליט לקרוא ערבי החורף הארובים. להתפנות לשנינו (הובי) ה' אהוב עלינו — כחובת מבחבים. הם יהיו מופנים אל נערה עד גיל 23. רצויה, אך לא הכרחית, השכלה תיכונית. עליה כמו כל להיות נאה ובעלת אופי שקט. רדישות אלה מוכנות כאשר מתברר כי המבקש הוא בן 25 (ואם הדבר חשוב, יליד גרמניה). לדבריו, בעל נכונותים מעניין. כך שבמעט אין לו ספק שמכתבו יהיו מלאי עניין רבים אחרים. הוא טוען כי אחרים אומרים עליו שהוא חבוב.

בלונדיות מעדיפות גברים

אני רואה כי המונח שלי, נשמחחות" שהרשש כבר בין קוראי. נשמחחות כזה מחפשת צעירה חופאית בת 22 (383/895) על אחי יפה הרב, בלונדיותה קוממתה צנובה (1.70 מ') היא מנישה את עצמה זורדת מאד ומוכנה לקבל כבר בפעם הראשונה, מבחבאבה. על זה המתכוונן זכתיב לה להיות גם רחוקה וזה עליו וכמו כן, להבין עניין יותר אינני שואלת מה

חורפים 18

בימים אלה מולאים (805/384) 18 חורפים. הוא טוען כי תמיד העדיף את החורפים אפילו על הארובים. הוא יליד ארץ, בוגר בתיספר תיכון. מעדת ה' זרות שלו מגידרה אותו כרוק ממין זכר, בעל נובה של 178 ס"מ, עיניים כחור צות ושיער חום (נשמע מעניין). הוא נוכח להתפנות פעם בשבוע לכתיבת מכתב לבת/בנות, תלמידות בחביבת או ה' שמיות שיתעניינו גם בחברים אחרים מלבד שמלות ושחקניקולנוע. שטחי התי עניינותו הם : פוליטיקה, בוליה, ספרות וכיו'. הוא בחור המעדיף בלונדיות היא מכשכ כי המועמדת/רות תהיה תלמידי בית (לא הכרחי) ולא סלונת.

תענוג וחובה

המוסיקה לנבי הגדרה בת 19 (384/895) שאני מציתה בזה, מהווה גם תענוג וגם חובה משום שראי משתלמת בה. היא יפה ועדינה נפש ואינני את גרשנויה היתה רוצה להלך עם כחור משובל, שצליעה קטנה שנומרה לה כי תוצאה מניפלה מאופנים בילדותה, לא תפרע לו לשנר אלה מבחבים.

תלמידי לבנות, תלמידות גאות

שני נערים כנול 18-17, ממוצעי נור' כה (386/895) שומרים את תאור צורתם כבוד, משיארים זמית לשיפיש לעצרות אחן וכתבנו. אם הן תלמידי לבנות, בינן 16-17. ולא נבוחות בינה, נאית, תל' מידות ומתענינות במוסיקה, ספורט, קול' נוע וספרות, ויכלו אלה למצוא בשני ידידים אלה עניין.

אכיר האהבה : מצטערת ידי

די, אינני יכולה לעזור לך במאום. מכתביך מגיעים אלי כמעט מדי יום ביומה. כל מה שאני יכולה לעשות, הוא לקרוא ותורלא. הוצא מראשך החמדו כל כתיבותי ביתא, אלי, וכפי שאמר המשורר — יפה שעה אחת קודם...

כל הפונה אל רותי בכל ענין שהוא, חייב לצרף את התו המופיע להלן.

בעולם

צרפת

זכה וגבוה

ברגעים הנוראים הראשונים אחרי כניעתה של צרפת, בשנת 1940, התהלך במסדרונות הממשלה בלונדון גבר גבה-קומה, חדור" גאוה. צ'ארלס דה-גול, גנרל, איש-הלכה, נביא מלחמת-השריון, הפך בין לילה לגיבור עולמי. הוא חיידש את האמונה בצרפת. כי הוא עצמו היה חדר אמונה זו. היה לה מקור פשוט : אמונתו הגדולה, הנוחשה ה' בלתי-מעורערת בצ'ארלס דה-גול.

תחילה התפעלו ממנו הכל. הגבר בעל ה' אף הגדול, המרבה לנענע את ידיו תוך כדי דיבור, הקפיד הקפה המורה על כל ענין ועיר של כבוד — זורת הפניה אליו, זורת הזמנתו לשיבויות, נוסח המכתבים שהופנו אליו. הכל חשבו שזו תכונה חיובית מאד — הגנרל של העם המנוצח היה מחויב לשמור על כל דיקדוקי הכבוד, כדי להעלות מחדש את קרן ארצו, להפגין לעיני העולם שרוח צרפת לא נשברה.

אולם ברבות הימים נוכחו גם מעריציו לדעת שלא היתה זאת הסיבה היחידה להתנהגותו הגאחחנתית. זו היתה התנהגותו הטב עית של אדם שהאמין כי הוא נבחר על-ידי ההשגחה העליונה למלא תפקיד היסטורי. **פרחים וסילוק**, בימי המלחמה נמאס הגנרל כמעט על כל ראשי המערב. הנשיא רוזבלט סירב לדבר עמו, וצ'רצ'יל עצמו, שהתייחס אל דה-גול כאל המצאתו הפרטית, איים לא פעם לנתק את כל הקשרים, אם לא יחדל מלהפריע לניהול המלחמה. רק במקום אחד הצליח דה-גול : הוא, הגנרל ה' ריאקציוני, יצר יחסים מצוינים עם הגוש המזרחי, היה ראש-הממשלה המערבי הרא' שזו הורשה לשלוח נציג לפולין הקומוניס' טית.

עם שחרור ארצו באה הטרגדיה הסופית : העם הצרפתי כיסה אותו בפרחי התהילה, מיהר לסלקו לקרן זרות.

מאז נשאר דה-גול ממורמר, אכול שנאה לעסקנים שהתחרו על שלטון ב'וימו. מפ' לגתו התפוררה והלכה. אנחנו יורדים כ' שצרפת יורדת, התלונן החייל המזוקן (64). **זכות הישועה**, אולם לפתע חדלה צר' פת לרדת. ראש-ממשלה חדש ונמרץ, פיאר מנדס-פראנס, הגיע לשלטון, נקרא בפי רבים "דה-גול השני". דה-גול הראשון לא הנהיג מן המחמאה. הוא קשב לעצמו מטרה : להזיק למנדס-פראנס, לגרום לאבדו. אם יושע מי' שהו את צרפת. יהיה זה דה-גול הראשון ב' כבודו ובעצמו.

השבוע עשה מעשה גדול לקידום מטרה זו : הוא יצא בחריפות נגד חוזה פאריס ל' חימוש גרמניה, יצירתו של ראש-הממשלה שותה-החלב, קרא לנסיון נוסף להשגת הסכם עם ברית-המועצות.

הערך הפוליטי של ההצעה היה אפסי — היה ברור ששוב אי-אפשר לעצור את ויון הגרמנים. אולם מטרה אחרת הושגה : ה' גנרל הגבוה הנחית מכה מוחצת על ראשו של המוליטיקאי הנמוך.

איטליה

חיסול עצמי

האולם המררח של אחד מבתי-הקולנוע ב' אי האיטלקי קאפרי (העולם הזה 894) היה מלא אדם. על הבמה ישבו עשרה גברים ו' נשים בני כל הגילים. לצדם ישבו שתי קצ' רניות מוכנות לפעולה. השורות הראשונות היו גרושות ועתונאים, צלמים ומסרטים. כו' למ חיכו בכליון עיניים לפתיחת הכנס העול' ש של איגוד הרחקים.

איגוד זה היה שונה לגמרי מאיגודי הרח' קים והרחקות המושבעים, הקיימים בכל רח' ביהעולם. מטרת חבריו לא היתה לשמור על חירותם, אלא למצוא להם בנות-יוג מת' אימות, להתגבר על רגשי הבושה, או הנחי' תות, המונעים אותם מהתקרבות אל בני ה' מין השני. מטרתו היא חיסול עצמי ו' הכריזה וזורת האיגוד, הצרפתיה הבלונדיות' נמרצת ז'אקלין טיסרו, "אנו נטפל בכל אחד מחברינו באופן אינדיבידואלי, נאפשר לו למ' צוא אושר בחיים".

תצא מכאן נשוי : המועמד הרא' שון לטיפול אינדיבידואלי הוצג על-ידי ז'אק' לין לפני הנאספים, לאחר שהוקרא להם מב' רקיברכה מיוזמת האיגוד, הרוזנת ביאנקה פאצ'י, אשתו של מליונר איטלקי, בעלת אר' בעה בתי-קולנוע ברומא. המועמד : המליונר

האמריקאי הצעיר (28) ג'ק פאנאקר. פאנאקר היה נוסף לעושרו גם יפה תואר. אולם ביישנותו היתרה מנעה בעדו מלהשיב על מאות מכתבי המעריצות שהגיעו אליו בשנים האחרונות. אל פחד, נעזור לך ל' התגבר על הביישנות ו' הכריזה ז'אקלין טי' סרו בגררה אותו אל הבמה, "אני מבטיחה לך שתצא מכאן נשוי ו' רווקות רבות שיש' בו באולם העלו על פניהן חיוך מקסים, תלו במיליונר הצעיר עיניים מלאות תקווה. הכוכחה לכהנות ההתחליות העצמית פינו הנאספים את האולם מיד לאחר סכס הפתי' חה של הכנס, מיהרו לכנסיה הסוככה, כדי להשתתף בטכס כלולותיהם של שניים מיוש' בי קאפרי : רנאטו פיראנה (27) ואימאקר' לאטה פיראס (24), שהחליטו להתחתן לאחר עליית-האביב שנמשכה שנים עשרה שנה. "גיליתי לה את אהבתי עוד בהיותה בת שתיים עשרה", סיפר רנאטו, "אולם אביה טען כי היא צעירה מדי, הכריח אותנו לחכות". רק לאחר שנוכחו חברי איגוד הרחקים

דה-גול בלונדון (1940)

הראשון לא אהב את השני

כי טכס-הנישואין אינו נורא כל-כך וכי ז' כומר אינו נוסף, חזרו לאולם בית-הקולנוע, פתחו בחיכוך על הנושא המרכזי של ה' כנס : נישואין — כן, או לא ? החיכות הס' חיים בהצבעה כללית. ההחלטה שנתקבלה פה אחד : כן !

בישיהמוזל

לאקי לוציאנו (לוציאנו ברה-המזל), מלך מירוצי-הסוסים הבלתי-חוקיים ורשת הברחת הסמים העולמית, הצטיין מאז ומתמיד במזלו הטוב. משך שנות פעילותו הארוכות בארצות-הברית, עמלו טובי המוחות של הבולשת ה' סדראליח למצוא נגדו הוכחות, שסיפקו כדי לכלאו מאחורי מנעול ובריה. החוקרים נתי' קלו תמיד בקיר אטום, נאלצו, בסופו של דבר, להשתמש בתקנות-חירום, לגרש את לוציאנו למולדתו, איטליה. הגירוש לא דכדך את דה-הנגסטור ברה-המזל. להיפך, הוא איפשר לו למצוא שטחי פעולה חדשים, לפרוש רשת נרחבת של מירוצי סו' סים ומסחר-סמים על פני כל אירופה. סימן ההיכר הבולט ביותר להופעתם של אנשי' לוציאנו במקומות שונים, היה גידול המסחר בהרואין : הסם המשכר האהוב ביותר על ה' גנגסטור האיטלקי. הבולשת האיטלקית, שית' פה פעילה עם הטורסה הצרפתית, ניסתה

למצוא קשר בין סוכני-הסמים והמירוצים ל' בין החילה המפוראת בנאפולי, בה קבע לאקי את מטהו הראשי. לשוא.

סוחר בננות. השבוע נהפך גלגל המזל על פיו : משטרת נאפולי, שנואשה מלהשיג הוכחות, השתמשה בחוקי החירום האיטלי' קיים, הכריזה על לוציאנו כעל אויב הצי' בור, הטילה עליו מעצר חלקי.

הפעם היתה תוכתו של הגנגסטור בלתי רגילה : הוא לא שלח אנשים מזוינים בתת' מקלעים לחסל את מפקד משטרת נאפולי. במקום זה כינס את העתונאים בחילה שלו, כיבד אותם בשמפניה משוכחת, ניסה להס' ביר להם את המצב.

"הצרות בהן נתקלתי באיטליה גרועות פי אלף מן הצרות בהן נתקלתי באמריקה", הכ' ריו הגנגסטור במחותו את הויצה מעל פניו השחומים-מבהיקים, "המשטרה האיטלקית מטרידה אותי ללא כל סיבה נראית לעין. או' למ הסיבה האמיתית ידועה לי היטב : ה' הארוכה של האמריקאים רודפת אחרי גם ל' כן. היאנקים לוחצים על ממשלת איטליה, מאיימים לקצץ בהענקה הגינתת לה, אם לא יינקטו כל אמצעים נגדי. המצב הגיע לידי כך שכאשר מישו מתחלק ברחוב על קליפה של בננה ושובר רגל, באה המשטרה לחקור אותי, אם לא עסקתי פעם במסחר-בננות".

לוציאנו, ברה-המזל' לא הסתפק בקנינות על מזלו הבודני. הוא הכריז כי יש בדעתו להא' בק בליטול רוע הגזירה : הוא יגיש ערעור למפקדת המשטרה האיטלקית ברומא, יביא את כל ההוכחות לכך שהוא אורח הגון ושו' מרחוק.

העתונאים לא הטילו ספק בכך שלאקי לו' ציאנו יוכל להגיש למשטרה את מלוא ההר' כחות להגינותו. אולם הם היו משוכנעים כי המשטרה תאשר את מעצרו החלקי, לא תתן' כל נימוקים למעשיה.

אם ידחה הערעור, יהיה מצבו של לוציא' נו קשה ביותר : אסור יהיה לו לעזוב את ביתו משקיעת השמש עד וריחתה. אסור יהיה לו להיכנס לבתי קפה ובתי-קנין, או להיפגש עם אנשים חשודים (המשטרה תוכל לקבוע מי חשוד ומי לא, לפי ראות עיניה). הוא לא יוכל לעזוב את שטח העיר נאפולי ללא רש' יון מיוחד. והגרוע מכל : הוא לא יוכל לבי' קר במגרשי מירוצי-הסוסים.

"מובן מאליו שניתן ללוציאנו לבקר במס' עדות", הכריז קצין גבוה של משטרת נאפו' לי, "אין אני ממתים אנשים ברעב. אנו רק נלחמים בפשע".

כדור-הארץ

קניאת מרעילות תרביה מתיס

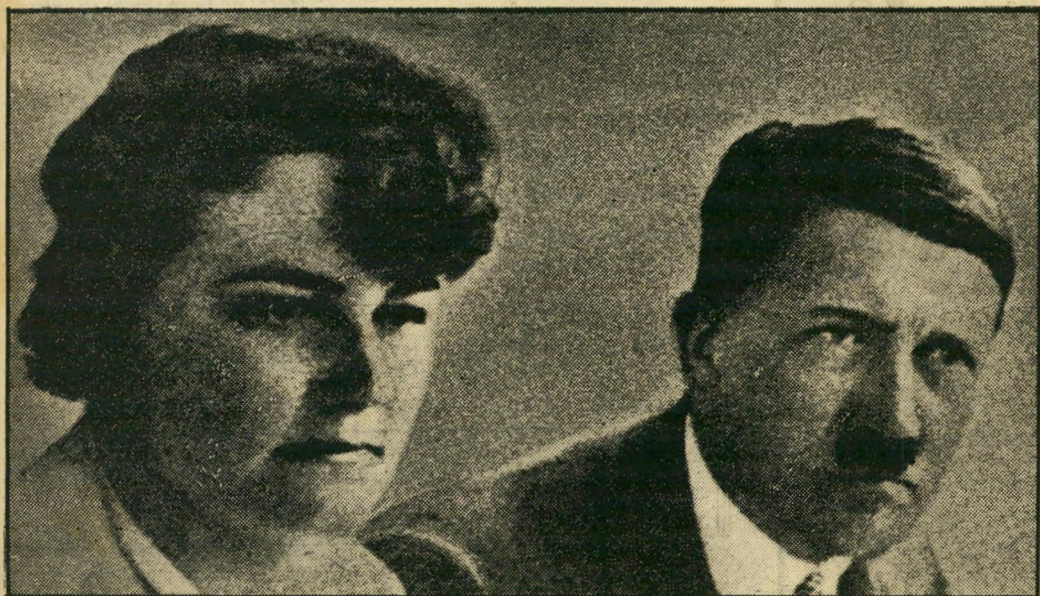
• מספרים סטטיסטיים שפורסמו לאחר רונה בארצות-הברית קבעו כי מספר הלידות מתוך לגדור הנישואין עלה תוך 15 השנים האחרונות ב' 100% : בשנת 1938 נולדו ב' ארצות-הברית 88 אלף ילדים בלתי-חוקיים, ואילו בשנת 1953 נולדו 142 אלף. 32 אלף מן הילדים הבלתי-חוקיים שנולדו בשנת 1953, נולדו לנערות מתחת לגיל 17. כ' 60% מן האמהות הבלתי נשואות הן בנות-החברה הגבוהה, פקידות, או תלמידות-קולג'. סיבות ריבוי הילדים הבלתי-חוקיים הן לדברי ה' סטטיסטיקאים עודף גדול של נשים והתרופ' פות שלישותן של הדת הפרוטסטנטית והוק' תולית, האוסרות יחסים-מין לפני הנישואין.

• האמריקאים נתקאו, כנראה, במרי' בונאר, הצרפתייה שהרעילה 13 מבני משפח' תה, גילו השבוע מעולה המונית מבגורת ארצם : נאני בראג (49) תושבת טולסה, אוק' להומה, הודתה, השבוע שהיא הרעילה אר' בעה מבין חמשת בעליה בזוגיך. השלטונות חושדים שהיא הרעילה גם את אמה, שתי אחיותיה, שתי בנותיה ואחד מנכדיה, שלחו את גופותיהם לבדיקה.

• עוד בטרם הגיעה שערוריית מותה של וילמה מונטזי לקיצה נתגלתה ברומא שערור' ריית שחיתות חדשה : עורר-הגזין ג'יוזפה סוטג'יה, חבר המפלגה הקומוניסטית, נשיא המועצה האזרחית של מחוז רומא נעצר, הואשם באירגון רשת של בתי' כושת ברחבי איטליה, פיתוי נערות בנות עשר ומעלה לעסוק בזנות.

• המחלקה לחקר יזופים של הבולשת הפריסאית פתחה בחקירה נמרצת לגילוי חבר' רת הוייפנים, שהעתיקה את דוגמת השמ' לוח החדושות מתצוגתו של אמן האפנה המנות, ז'אק פאט, מכרו אותן באלפי דולר' רים לציירי אופנה בסקנדינביה, ארצות-הברית ומקסיקו.

הסוד השמור ביותר בממלכת ה"רייך" הנאצי נתגלה נשים בחיי היטלר

היטלר ובת־אחותו גלי צאיים, ארבע התאבדות, וגם אהבה אחת

היטלר העריך את אוהה כטיפוס נשי מיוחד במינו: אשה שאינה מתערבת בפוליטיקה. אולם לא היה לו כל כוונה להסתכן אתה בעלילות־אהבים — עד ליוקר בקיץ 1932. אותו יוקר לא הופיעה אוהה לעבודה באולפנו של הופמן, ובמהרה התקשר עם האולפן גיסו של הופמן, ד"ר פלאט, והודיע כי אוהה ניסתה להתאבד, נמצאה קשה. סיבת ההתאבדות: ארישותו של היטלר כלפיה.

היטלר טיפל באוהה בראון במסירות, שיכן אותה בביתו, איפשר לה לחיות בפאר. אולם היא נשארה תמיד בצל: היטלר לא שיתף אותה במסעותיו ובהופעותיו הפוליטיות, אסר עליה לעזוב את חדרה, כאשר ביקרו בביתו פקידים גבוהים, או גנרלים. ברור היה שהיא לא אהב אתה, ראה בה רק יצור שהנעים לו את שעות־הפנאי. רק בשנת 1945, עם התחלת הסוף, פרח בין השניים רגש שנראה כאהבה הדדית — רגש שהביא את היטלר ואת אוהה לנישואים חפוזים והתאבדות משותפת.

סמל האשה הארית*

העובדה שאוהה בראון נשארה בצל משך שנים עשרה שנה הולידה שמועות על יחסיו של היטלר עם נשים אחרות. בין השאר ספר ממה לאוון כי היטלר הסתכן בעלילת אהבים עם אלמנתו של הקומפוזיטור ריכרד וואגנר, ויניסר. אולם לאמיתו של דבר היה זה רק ידידות אמיצה, שנבעה מהערצתו של היטלר ליצירות וואגנר.

יסוד מוצק יותר היה לשמועות על יחסיו של היטלר עם יוניטי מילפורד, אחת ממש בנייתו של הלורד רוסדיל. היטלר נפגש עם האנגליה הבלונדית, גבוהת־הקומה בביתה של אלמנת וואגנר, התפעל מיופיה המושלם, העריך אותה כ"סמל האשה הארית".

יוניטי לא העריצה את היטלר כסמל הגבר הארי, היות ולא ניכרו בו כל סימני הגזע הטהור. היא פגשה היתה מאוהבת בו, ניהלה למענו תעמולה בכל רחבי אירופה — וביחוד בכריטיניה. היטלר העתיר עליה אותות חיבה אך ורק מסיבה אחת: הוא ראה בה הנכשר תעמולה מצויין, שהיה עלול ליצור ידידות נצח בין הגזע הגרמני והארי הבריטי.

התקות לידידות נצח נופצו עם פרוץ מלחמת העולם השנייה. יחד עם זה נופצו גם תקוותיה של יוניטי מילפורד לכבוש את לב הגבר האהוב עליה. היא נשארה לצדו, בגרמניה, אולם כאשר חשדו בה מפקדי הגיסטפו בריגול, יעצו לה לעזוב את הארץ, נסעה בכונניתה הקטנה לאחד הגנים הציבוריים של מינכן, שלחה כדור בראשה והזוהב.

הכדור לא המית את יוניטי. היטלר סיפק לה טיפול רפואי מעולה, שלח לה פרחים מדי יום ביומו, אך סרב לבקר אצלה: קשרים עם אנגליה — תהיה נאמנה לנאצים כאשר תהיה — היו עלולים להזיק לו. ברגע בו הוטב לאנגליה, שלחו אותה הגרמנים לשווייץ ברכבת מיוחדת, דאגו לכך שהיא תועבר משם לאנגליה. אולם הצעיה הגופניים והנפשיים של יוניטי לא הגלילו, גרמו למותה בטרם עת בשנת 1948.

נסיון ההתאבדות של יוניטי מילפורד עשה על היטלר רושם עז לא פחות מאשר מותה של גלי רובאל ונסיון ההתאבדות של אוהה בראון. פרשה זו אף גיבשה בפיו סיכום קולע לבעיית יחסיו עם בנות המין היפה: "אני מתחיל לפחד מפני נשים. הן מפרשות כל תנועה, או מחמאה שלי שלא כראוי. אני מביא להן מזל רע. דבר זה חוזר ונשנה לאורך כל חיי".

היה זה סיכום נבואי: באמרו דברים אלה לא ידע היטלר כי השלב האחרון והגורלי ביחסיו עם הנשים עתיד להביא אותו ואת אוהה בראון למות בבונקר הברליני.

ליר רסן השלטון. מוטב היה לו אימא שלא להעמיד כל צא צאים.

ואף על פי כן, בהיותו בראשית הקריירה שלו, כמעט ושכח היטלר את השקפותיו. היה קרוב מאד לנישואין. המיועדת: בת אחותו החורגת, אנגליקה רובאל.

ברידות וכאון

אנגליקה, או כשמה הקצר גלי, היתה גערה יפהפיה, בת עשרים. היא הקסימה את היטלר למן הרגע הראשון, נראתה בעיניו כסמל הנשיות המושלמת. הוא הלך אחריה כסלה, נאם אפילו לערוך אתה קניות בחנויות — דבר שהיה שנוא עליו ביותר. כאשר עבר לחווילה מפוארת בלב מינכן, הקציב לגלי חדר מרוהט, השגיח עליה כעל פרח יקר: "אינני רוצה שהיא תיפול לריו של נוכל או הרפתקן. הייתי מוכן לשאת אותה לאשה, אבל בינתיים עלי להישאר רווק".

הפיקוח הקנאי של היטלר דיכא את הנערה. רק מתי מספר ידעו כי היא לא אהבה את דודה החורג כלל, היתה מאוהבת בצייר וינאי, אשר זהותו לא נדעה עד היום. ככל שנמשכו חיייה המפוארים בחילה המינכנית, כן גדל דכאוונה. היה ברור לכל הקרובים אליה כי המשבר לא יאחר לבוא.

המשבר פץ ב־17 לספטמבר 1931. באותו יום יצא היטלר בלחית הופמן לסיור בנירנברג. הם בילו שם את הלילה, עמדו להמשיך בדרך, כאשר הגיעה קריאה טלפונית דחופה ממינכן, מרוולף הס: גלי נסגרה בחדרה, התאבדה ביריית אקדחו של היטלר*.

היטלר היה מוועז. הוא חשב שגלי התאבדה מרוב קנאה, לאחר שגילתה בחדרו סכתב של אוהה בראון. הוא סגר את חדרה של המתה על מסגרי הפך אותו למעין מקדש־זכרון, ציווה על גדולי ציירי גרמניה לצייר פורטרטים של גלי לפי תצלומיה, תלה אותם בחדר־עבודתו. רק הופמן וכמה מידידיו ידעו את הסיבה האמיתית של ההתאבדות, התאמצו לשוא לגלות את זהותו של המאהב הוינאי.

שבועות רבים לאחר מותה הטראגי של גלי היה היטלר שרוי במרה שחורה. הוא מיטע באכילה ושתייה, התהלך בחדרו לילות רצופים. ידידיו הסתירו את כלי־הנשק, שנמצאי בבית, בפחדם שהוא ינסה להתאבד.

נערה תמימה וילדותית

לרוע מזלה של האנושות לא הלך היטלר בעקבות אהבתו. הוא התאושש במפתיע, לאחר ביקור קצר על קברה של גלי, אמר להופמן: "עכשו אוכל לפתוח במאבק — המאבק אשר מוכרח להסתיים בנצחון!"

המאבק הסתיים בנצחון. אדולף היטלר הפך לשליטה הבל־עדי של גרמניה, דחה את הנשים לקין זווית, התרכז בפעילות פוליטית ומלחמתית. רק בשלהי קריירת־האימים שלו נודע כי הופיעה באופק־חיייו אשה שנייה: אוהה בראון.

מאז מותו של היטלר שימשה פרשת אוהה בראון נושא לספריהם של רודפי סנסאציות רבים. אולם למעשה לא היה בדמותה כל דבר סנסאציוני. אוהה, השנייה בשלוש בנותיו של האמן פריץ בראון, התלה עובדת באולפנו של הצלם הופמן בשנת 1930, כאשר היתה עדיין תמימה וילדותית. היטלר, שביקר באולפן לעתים קרובות, הכיר אותה, הוקסם עליי פניה הבוכתיים, עיניה התכולות ושיערה הבלונדי־כהה.

מפני חייליכ שוב רוקעים בחיצות גרמניה המר־צפות באבי נים, מ־שאלים שוב רועמים באסיפות־עם. מזג־האוויר הפוליטי השתנה, ואנשים שמצאו לנכון לשתוק משך 11 שנה, החלו מפרסמים זכרונות. אחד מאלה הנה היינריך הופמן — היידד היחיד שהיה אי־פעם לאדלף היטלר.

הופמן, צלם־עית גות בעל שם עולמי עיד לפני ששמו של היטלר הגיע לאוזניו של עתון, התיידד עם היטלר בראשית צעדיו של זה, קיבל ממנו זכר־יחיד לכל צילומיו לכל ימי חייו. הוא ליווה בכל מקום. כך ניתנה לו ההזדמנות לעקוב אחרי כל הליכות מנהיגו, וגם אחרי מעשיו בשטח אחד, שגרם משך דור שלם לניחושם אינסופיים: היי האהבה של הפיהרר השטני.

סין ואופי

העובדה שהמנהיג נשאר רווק עוררה תמיד השערות שונות. תחילה חשבו כי היה מוסקסואליסט, אולם שמועה זו הופרכה כאשר הרג את ידידו, בעלי אותה סטיה. אחרים חשבו כי היה הסר כוח־גברא, אולי כתוצאה ממחלת־עגבת — דבר שהיה מסביר את התקפיותו המזרות על מחלה זו בספרו, חייו קאמפף.

הביוגרף הרציני ביותר שלו, קונראד היידן, הגיע למסקנה שהיא סבל מסטיה מינית מיוחדת — נטייה להפרשות גופניות. על דבר אחד הסכימו הכל: בצד זה של אופיו יש לחפש את הסיבה האמיתית לא פיו השטני, כשם שליקויי המיניים של נפוליאון בונאפרטה* הסבירו את האמביציה העצומה של זה. הופמן, שנושאר ידידו של היטלר, אינו מצטרף לניחושים אלה. לדעתו היה יחסו של הפיהרר לעניני אהבה נרמלי במידה שאיש כזה יכול היה להיות נורמלי.

כאשר העיר לו הופמן, שהוא יכול לבחור לו כל אשה ברג־מניה, השיב היטלר בפשטות: "אמנם אני אוהב פרחים, אבל אין לי כל כוונה להפוך לגנני".

על אף כל זאת, היה להיטלר טעם ברור ומוגדר בכל הנוגע לנשים. הוא ביכר נשים תמירות ואלגנטיות, התנגד בגלוי להשקפותיהם של מנהיגים נאציים אחרים, שתיעבו ליפסטיק וצפרניים צבועות.

תועמלניות מצוינות

יותר מכל הכיר היטלר את ערכן של הנשים במאבק פוליטי. עד לפני עלותו לשלטון היו נשים יפות מוזמנות לכל אסיפות המפלגה, יושבות בשורות הראשונות, כשהן סורגות, מריעות לכבוד הנואמים. נשים אלה היו תועמלניות ממדרגה ראשונה: הן סחפו את בעליהן ומאהביהן לשורות המפלגה, התמסרו לאידיאל לוגיה הנאצית בכל מאידן. היטלר היה נאלץ לקבל את אותה הערצתו.

לבריחתו של היטלר מן הנישואין היתה סיבה אחת, רבת־חשיבות: הוא התעמק בחקר תורת־הרשה, הגיע למסקנה שגאון כמורה לא יוכל להוליד בן גאון, אשר יירש את מקומו

היטלר ואשתו אוהה בראון, בובה אינה לוסקת בפוליטיקה

* אחרי מותו נמצא כי אברי־המין של הקיסר היו מדול־דלים, נשארו ילדותיים.

אנשים

שיניים או עיניים

יהודה (בלי כוכב) כולל זכה לייחוד בספרות העברית: ספרו נפתולי אדם תורגם לערבית, יוצא תוך חודשים מספר, למכירה בתנויות הספרים הערביות בארץ.

ספרו רביהכמות של מפקד אצ"ל מנחם כניף, המרד, תורגם לשפה גוספת, הופיע השבוע, בלשון הערבית. מקום ההופעה, בו מתנהל לרד משלו: אלג'יריה.

בינתיים התרכו חבר מפקדת אצ"ל אחר כיום ח"כ חירות יוחנן ברך, בעניין פחות צבאי, התמסר ללימודי הכלכלה, הילך במסדר רון הכנסת, כשבניו ספר כלכלה. יעץ לו ידלור מעבר לשולחן פנחס לבון: הגח את הספרים, הם רק זורעים יאוש!

איתה שעה קצר שר מפא"י אהר, משה שרת, נחת רבה: כשנולד בכורם של יוצר אי הודו בכפר הגלילי עלמה, החליטו לקרוא על שם ראש המשלה. משלה הגיעו הסנדקים לכלל הסכם אם לקרוא לתינוק משה או שרת, התפשרו, קראו לו משה שרת.

לעניין רטואי אחר התמסר שר הבריאות היזכי יוסף פרליון. סיפר הוא מעשה מימי היותו סטודנט (למשפטים) באוניברסיטת חר-שה: כששאל סטודנט רפואה עני אחו את משנהו, מה אתה רוצה להיות? רופא שיניים או רופא עיניים, הרי יש יותר שיניים מעיניים! פא שיניים, הרי יש יותר שיניים מעיניים!

מאה פעמים מאה

בשבוע בו עשה משטר נאסר את חשבונו עם האחים המוסלמים, דן שבועה מהם למות, לא שכת את ראשו הראשון, גילה כלפיו רי-חביב מיוחד: החל מן הראשון לדצמבר הועלתה משכורתו של מוחמד נגיב ל-200 לירות מצריות (כאלף ל"י) לחודש, הועמדו לרשותו שלוש מכונות.

יותר צנוע חי ראש שלטון מרחבי לשעבר אחר. היה זה דויד בן-גוריון שקיבל ב-צריפו משלחת נשי ארגון אמהות עובדות, הבטיח להן כי עוד תזכינה לראות ראש-ממ-שלה-אשה בישראל, נודרו להוסיף: כמובן לא פולה אשתי.

אורח אחר בשדה-היבוקר: הרב הצבאי הראי שי אדון-משנה שלמה גורן, ששוחח עם בני ג"י. ארוכות על אריסטו (אותו למד באוניברסיטה העברית, יעץ לו, בשעת הפרוי-דה, לקבוע מונוה על צריפו.

מורהו של גורן, שר הדתות לשעבר הרב יהודה לייב הכהן מיימון, סרסם לבסוף סיכום עליו עבד שנים. גילה מיימון, בעצמו מחבר 30 ספרים: מאז התניח הוספי-עו בעברית כ-20 אלף ספרים מקוריים, שני שליש מהם ספרים תורגמים, ספרי מוסר וד-רוש, השליש השלישי — ספרות חילונית.

בעבודה חילונית למדי עסק הרב הראשי, הרב אייזיק זהר הרצוג, שניצל את שהותו באנגליה ללימוד מדעי. הרב הרצוג, שכתב את עבודת הדוקטור שלו על סוג חל-וונות מיוחד ממנו אפשר להפיק צבע תכלת לציציות השלילת, השלים את השכלתו ב-פיסיקה גרעינית, כדי להיות מוכן לטפל ב-בעיות ההלכה הדתית העלולות להתעורר עם התקדמות המחקר בארץ.

נזכרו השבוע בני משפחתו של אבי סצצת המימן, היהודי יוצא הונגריה, ד"ר אדוארד מאלאר, בהבסתו הגדולה עוד מימי לי-דוטה. כשהזכיר פעם אביו, ליד השולחן, את המספר "עשרת אלפים", מיהר אדוארד בן השמונה להתערב בשיחה, להעיר "עשרת אל-פים", הרי זה מאה פעמים מאה!

חול בשוק

סיקה במידה שווה היה ותיק השומרים אברהם שפירא בן ה-83 כשקיבל עליו את תפקידו המסורתי: רוכב ראשון בעזלאי-דע התליאביב, שתתחדש לראשונה ב-19 שנה בסורים זה (במחיר 100 אלף לירות).

לקבלת פנים נלהבת זכו השבת שני אורחי מלון דן התליאביב: הסופר שלום אש-הוקף מתחכמים צעירים חסרי-סבלנות; נערת פולי ברזר שהתבגרה, ג'וזפין בייקר, שהוקפה מבקשי אוטוגרפים שביקשו את חתי-מותיה על תכניות הופעות העירום שלה ב-שנות השלושים בפאריס.

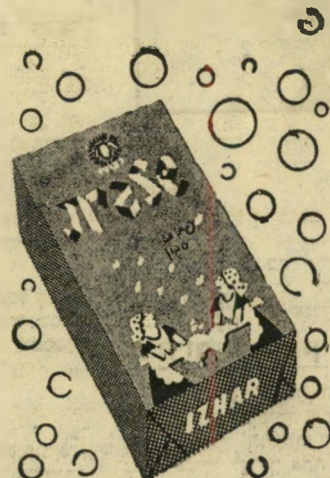
פחות נלהבת היתה קבלת הפנים בה זכו בדי-סלסטיק תוצרת חוץ, שהציפו השבוע את השוק. הבריס, שיבואם אושר עליידי משרד הדתות של משה שפירא, נועדו למטרה מיוחדת: אריות אדמת קודש ליצוא. סיבת קבלת הפנים הקריה: יבואני הבד (שהת-עתדו להיות יצואני אדמת הקודש) הגזימו בכמות, נאלצו לשחוקה בהתחרות לבדי תו-צרת הארץ.

פתיית

פתיית סבון

עדין ובטוח לכביסת כל דברי צמר, משי ונילון, השתמשי במובחר לדב-ריך המובחרים. שומר על ידיך.

תוצרת סומריצ'הר

לחנוכה

הפתנה הטובה ביותר היא מצ-למה. כל מתנה אחרת נשכחת תוך זמן קצר, אולם מצלמה של פוטו ברנר תסב הנאה לכל החיים הנותן לא יישכח לעולם

פוטו-ברנר
חיפה, רחוב החלוץ 31

המכון העברי להוראה והשכלה בירושלים

מתגים

למבצע הנחלת הלשון העברית

בד בבד עם המבצע הנ"ל שהוכרו מטעם משרד-החינוך והתרבות, מוצאת הנהלת המכון, חובת-כבוד לעצמה לתרום בימים אלה את חלקה היא עליידי פעולת-העמולה מיוחדת בהנחלת הלשון העברית.

במכון קיימים קורסים ללימוד השפה העברית באמצעות שיטת לימוד בית-נוחה. הם הוכנו עליידי מומחים ידועים ושבעות-השתלמי אלפי תושבי הארץ וחוקי-לארץ, במשך 8 השנים האחרונות. הקורסים, אשר עליהם ממליצה הברית-העברית העולמית הם יסודיים ומעשיים ומקיפים 3 דרגות לימוד:

עברית למתחילים: באמצעות השפות אנגלית, גרמנית, צרפתית, אידיש (1500 מלים חיוניות).

עברית למתקדמים: מבוסס על הספר "הצעד השני" מאת רדאי.

עברית למשתלמים, לשפור הלשון עבור מתקדמים.

אזרח: למד את הלשון העברית עליידי המכון העברי והפכה לשפה שגורה בפ"ך.

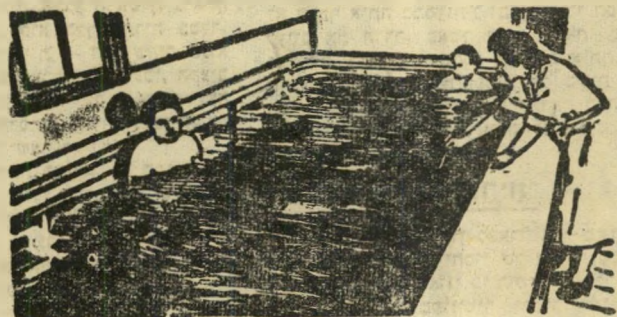
לרגל אופיו העממי של המבצע הוזלו המחירים ב-25%.

פנה בהקדם לקבלת תכנית לימודים ופרטים חנם לאחר ממשדנינו, לפי-הכתובת: ירושלים, רחוב בני-יהודה 2, ת.ד. 1259; שד' רוטשילד 15 תל-אביב; רחוב הרצל 19, נתניה; — רחוב הבנקים 5 חיפה.

היש לך כאבים...

בגב, בכרכים, בכתפיים או בפרקים?

"רפא" — רח' שלמה המלך 103, תל-אביב טל. 24495

בריכות מי-מרפא — חבישת בויך כמו בקרסכר וישי או סבריה

כמו כן אמבטיות ערבול (Whirlpool bath) / חדר זיעה טורקי / מחלקה מיוחדת לאיכשור ע"י התעמלות רפואית. מסג' וריהביליטציה המוסד היחידי מסוג זה בארץ / מחלקה לסובלי רוימטיזם / עומד תחת הנהלה ופקוח רפואי

בית היופי שלון זהבה

תל-אביב

רח' רשי 9

מלפון 21668

סלון לתסרוקות

הספורות — תסרוקות לפי האפנה האחרונה

סלסול תמידי — כל הסוגים צביעת-שער ב-Miss Clairol המלה האחרונה באמריקה.

גוון טבעי מניקורה

חשוב הגזרה

גזרה חשובה, בריאה ללא דיאטה מעייפת שיטה אמריקאית חדשה מכונות מודרניות הנך מוזמנת לבקר אצלנו לאנליזה-חינים של גזרתך.

קוסמטיקה

הקוסמטיקאית די-ליי מעמידה לשרותך את התגליות האחרונות בשטח הקוסמטיקה: טפול הורמונים — פלצ'נטה מסכות "פלסמה" טפול אינדידואלי

מלפני המבול א'

המכובד בא הוא הוצאה חדשה של סרט מלפני המבול (1937), על אודות אנגלים בהודו הבריטית, היחסים בינם לבין עצמם ויחסיהם של אחת מהם (מירנה לוי) עם איצ'ה הודי (טיירון פאואר).

הרומאן המעניין, אך הלא-עמוק, מאת לואי ברומפילד מוגש ביד אמונה וכמה מן הדמויות, ביחוד דמויות המשנה, מעוצבות באמנות. למשל: ניגול ברוס המנוח כבעלה של מירנה לוי.

אולם הסרט בכללו, למרות שהוא מכיל פרצוסים צעירים של שחקנים שהם עתה כמעט באים בימים, נראה מיושן מכדי שירי היב את הצופה של שנת 1954.

מלפני המבול ב'

ג'נביב היא מכונת מלפני המבול (1904) והיא כוכב ג'נביב, הסרט הבריטי המ- שעשע ביותר מאז בוס כחול. בעלה של המכונת העתיקה, ג'ון גרגסון, מריץ אותה במרוץ השנתי של מכונות ישנות שבין לונדון לכרייסטון הסמוכה ואחר בחזרה, מברייסטון ללונדון, בתחרות פרטית עם חברו ויריבו אמברוז (קנת מור). כל אחד מן השניים מביא אתו לנסיעה הכסולה אשה: הראשון את אשתו, השני - ידידה, ושתי הנשים טובלות יסורים קשים ביותר כתוצאה מסרוח המכונות שדבק בבני לויחן.

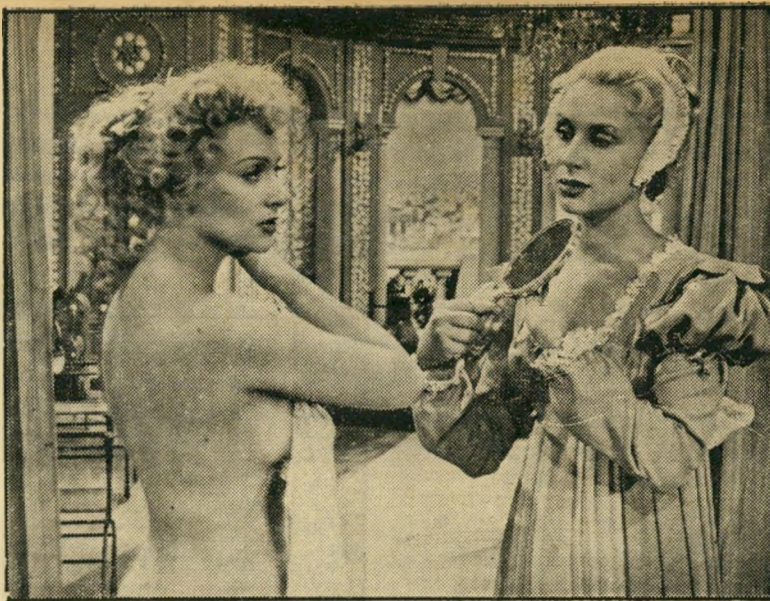
כרגיל בסרטים הבריטים מן הסוג הזה, ההומור הוא חריף ולעתים אף אכזרי: יחסם של הגברים לנשים הוא שיא ההומור סאטירי. פרט לזה מכיל הסרט את השח השנון הרגיל, בצרוף כמה וכמה בדיחות מצוינות ובלתי רגילות וליווי מוסיקאלי מיוחד במינו במסותחותו של לארי אולר. סרט לכל חובב ההומור, ביחוד לחובבי ההומור בריטי.

יומן החדשות

מוסקבה בפאריס

לאחר ההצלחה הגדולה שנחל סאשה גיטרי בסרטו אילו ספרו לי על וורסאי, הרגו מסיים את הקיר שבתפוקות הצר- פתיות: נפוליון. אחד התצלומים האחרונים: שריפת מוסקבה, בגן הגדול שבפברק סו, לא הרחק מפאריס.

במאי צרפתי אחר, ז'אן רנואר, מביים השנה את הסרט הצרפתי הראשון שלו מזה 14 שנה. בתקופה זו עבר באנגליה, איטליה, ארצות הברית והודו. הסרט: מחול הקאן. קאן ובמרכזו ז'אן גאבן ומאריה פליכס. אחת המשימות העיקריות של השחקנים:

מרטיין קארול ב. קארולונה השוככה-

שוב אשה קלת-דעת

לימוד כמה וכמה ממחולות שלהי המאה ה-19.

אי שם במרוקו, באחד מנאות המדבר בדרום הרחוק, מסיימת מישל מורגאן את הסרט אואזיס, יחד עם פייר בראסאר. ה- שחקנים משתכנים במחנה צבאי סמוך למקום התצלומים וכוכב מורגאן עוסקת, בשעות הפא- שלה, בכתיבת זכרונותיה. לספר יצא לאור בסתו.

מרטיין קארול, כוכב סרטי קארול, לוקרציה בורגיה ונאנה, תתחיל מיד לאחר גמר ההסרטה של הרומאן מאת אמיל זולה, לעצב דמות נוספת של אשה קלה דעת: לונה מונטו. הפעם יביים אותה לא בעלה כריסטיאן ז'אק כי אם מאקס (מאדאם דה...) ואפולס.

שלושת הציירים הצרפתיים ז'אן ריגו, ז'אן מארטאק וז'אן ולטון הציגו לאחרונה בפאריס יצירה משותפת: פורטרט צבעוני גדול של כוכבת מרטיין קארול.

אחד מגדולי יצרני הסרטים של אוסט- ריה, קארל הופר, התאבד השבוע בקפצו מן הקומה העשירית של בית-המלון הוינאי, בו התגורר. סיבת-התאבדות: מצוקה כספית. חברות סרטים צרפתיות והוליוודיות מנהלות התחרות עזה, על רכישת הזכות ל- הסרטה הביוגרפיה של רוברט כהן, המת- אגרף היהודי, שזכה בכתר אליפות-העולם. משקל-תרגול.

בקצרה

וונוס בין הגלים. אסתר חיל- יאמס.

(המשך מעמוד 5) של שלמה, סיפרה אמו לאחר זמן, הוא הפך מושב, רציני ושקט יותר. הוא אפילו אמר פעם שהוא יתחתן בקרוב. דבריו אלה של שלמה קיבלו אישור נוסף, כאשר הוא הביא הביתה נערה צעירה, שדיברה עברית שוטפת במבטא אמריקאי.

שלמה הכיר את אלמה בעת אחד מביקוריו בארצות-הברית. היא הייתה חברה בתנועת הבונים, באה במהרה לישראל להכשרה של שנה בקיבוץ, אחר חזרה לארצות-הברית, כדי לסיים את לימודיה, לפני שתשקע בארץ.

אולם התרופפות אהבתו של שלמה לחיזקי להרפתקות ולאופקים הנרחבים היתה רק זמנית. הוא לא היה מסוגל לשבת ולעבוד בדפוס לוויצקי הקטן בתל-אביב. הוא שב וארו את מוודותיו, הפליג לכיוון בלתי נודע.

תצלום מסומן בחץ

בכל הרגישה הפעם כי שלמה לא אמר את האמת - כי הוא לא נמצא באירופה. מעולם לא קיננה בליבה דאגה כה גדולה לשלום בנה חסר-המנוחה.

דאגותיה של האם קיבלו אישור במכתב שהגיע מאלמה: "קיבלתי גלוית דואר קצרה וסכמית משלמה. הוא נמצא באס- מארה, אריטריאה. אינני ידעת מה הוא עושה שם. אפשר שאת תכלי לספר לי את האמת."

המשפחה לא ידעה את האמת. אולם כאשר הגיעו לארץ הידיעות הראשונות על מעצר הספינה בתגלים עלידי המצרים, היתה בכל לחיזקי משוכנעת כי שלמה נמצא שם.

מרים ובעלה, אלי, התאמצו לשכנע את האם כי לא ייתכן ששלמה נמצא על סיפון בתגלים: הוא נמצא באירופה. הם עצמם כבר ידעו את האמת: אלמה שלחה להם מכתב שני בצירוף קטע-עיתונות, בו פורסמו תצלומי צוות בתגלים. היא סימנה את תמונתו של שלמה בחץ, סיפרה מרים בחיך, היא חשבה שאנו לא נכיר אותו.

במהרה לא היה עוד טעם להסתיר מן האם את האמת: העתונות פרסמה את שמות העצורים. השכנים דיברו על שלמה. בכל קיבלה את הבשורה הרעה בשלוה מפ- תיעה. היא לא יכלה לכבוש את דמעותיה, אך היא היתה בטוחה כי הכל יעבור בשלום וכי במהרה יחזור שלמה הביתה במפתיע, יספר לה בפרוטרוט על מסעו האחרון, רב- ההרפתקות.

האחיין הקטן של שלמה, יעקב-לה הבלונ, די בעל העיניים התכולות-גדולות, קיבל את הידיעה אפילו בשמחה. הוא היה גאה בדודו יותר מתמיד: "שלמלה נמצא אצל המצרים!"

Advertisement for 'השבוע הזה' (This Week) magazine. It features the title in large stylized letters, a star, and the name 'אדואר וקארולין' (Edouard and Caroline) with 'המלט' (Havelock) and 'גנביב' (Genevieve) listed below.

ולא מספר; 18. בעל הדרגה הראשונה ב- צה"ל; 20. תבל וחלד פחות שכיחים ממנו בשמוש; 23. מה שציין את המטבעות ה- קטנים של ארץ-ישראל; 26. מלך העודאי-דע; 27. עוף טורף; 28. נוטל נפש; 29. מסקנה של בוזיקה רפואית. 31. השנה השביעית; 32. יסוד חימי, מצוי באויר; 34. שרות מר- ניות בינעירוני; 35. "עלי...! ענו לה!"; 37. ממנו עושים את חרוזי המטבח; 39. לחייל כלפי האויב; 42. שושנה; 44. קומר פוויטור; 45. מדינאי בינלאומי שפרסם, ל- אחרונה, את ספר זכרונותיו; 47. מספר פרקי ספר שמואל א.

פרסי ספרו, מסדה- לפותרי תשבץ 892

אהובה בלומגלד, טבריה, שיכון ציונים כלליים; אהוד גבריאל, צה"ל, ד. צ. 2118; גמליאל ערבה חדרה, שכונת נחליאל, רחוב ג.

פרסי ארנקי צ. בר

משה אפרתי ירושלים, מקור ברוך, דון יוסף הגשיא 9; משה קסטן, תל-אביב, די נגנוף 62.

A 10x10 crossword puzzle grid with numbers in the top-left and bottom-right corners. The grid contains various letters and symbols, including Hebrew characters like 'א', 'ב', 'ג', 'ד', 'ה', 'ו', 'ז', 'ח', 'ט', 'י', 'כ', 'ל', 'מ', 'נ', 'ס', 'ע', 'פ', 'צ', 'ק', 'ר', 'ש', 'ת'.

תשבץ 895 מאוזן; 1. אחות 12 האחים; 5. חילביץ היה כזה; 10. הוצאת ספרים; 12. כתובת במכתבים; 14. תאור של מזג אויר חורפי; 16. יגלה עתידות; 18. הינם השמח באב; 19. ארץ, בארמית; 21. שוכן בארון הקודש; 22. נקי; 23. כשמעלים אותו, נפשלים; 24. מיניסטר בעברית; 25. מקל על טעינת הרר- בה; 27. סימני צבי; 30. ... יהיה יותר טוב"; 31. סגנו של אבן; 33. תואר כבוד עותומני; 35. לתיאטרון מה שהבר לקולנוע; 36. משטרו של דוב יוסף; 38. בן ממשפת המלכות ממודיעין; 39. בכדורגל ובתיאטרון; 40. מדליקים אותו בשבת; 41. אמירה נרג- נית; 43. "עורי, עורי לבשי עוץ ציון..."; 44. המלים הראשונות של פרק ישעיהו זה; 46. קיבוץ בפרוודור; 48. כלי; 49. מטיף האחוה המרחבת שנוצח לפני שלושים שנה בטבריה. מאונך; 2. החוקה, של הרמבים; 3. נתן היה כזה; 4. מתמלא מטיפה לטיפה; 6. "לך... מארצך וממולדתך!" 7. אלוף צה"ל, המשמש כציר ישראל; 8. מטבעה של יפאן; 9. ראש ממשלה שפרש, שבוע שעבר, מ- משרתו; 11. הדרגה הראשונה לקצין-שדה בצה"ל; 13. משפחתה של סקרלט, גיבורית חלף עם הרוח; 15. מדען מצרי; 17. ספרה

16, נאנסת עלידי קלוד והופכת שבוית האהבה הלסבית העקרה, הדומה ל"חתול המרוץ את זנבו."

אם כי משך המשה מ-42 פרקי הספר משתדלת אורסולה לאבד את בתוליה, שעה שהיא מבלה בתאו של קציין לבן-שיניים קצובות, עבות שפתיים וחום-עיניים, ושר תה עמו (כנראה לשם שאיבת עוז) יין לבן, יין אדום ואפילו שרי בספלים חסרי חטר, אין היא מצליחה בכך עד שמופיע מישל.

מישל הוא חייל יהודי-פולני, המתעתד לעלות לארץ-ישראל ולמרות שהוא מודה כי אין לי שום דבר לתת לך, לא בית, לא בתחון ולא עתיד" הוא עוד מספיק לתת לאורסולה, לפני נופלו נקוב 16 קלעי כדור רים בחוף נורמנדי, את גברות. כששומעת אורסולה ההרה ממנו (ושגמלה בינתיים מקלוד) על נפילתו, היא בלעת שתי שפרי פרת של גלולות שניה.

הדרך הקצרה, שאר גיב רות הספר הן נערות המניחות לגברים לנשקן במוניות ואחר כך שוב אינן יודעות מתי להעצר. כי הרי, אחרי הכל, הדרך ממונית לבית מלון קצרה היא.

את יתרת הזמן (המועט) מבלות הנערות בקסרקט, בו הן ממלאות תפקידים צבאיים לא ברורים. אך זוכות בהרחבה בעונשי צבאיים מקובלים כקילוף 50 ליטרה פתוח אדמה (על שיכרות), הדחת כלים (על צביעת ציפורניים באדום), שבע מעצ' מחנה (על זלזול בקציה).

אריכות אופיינית. טרסקה טורס, יהודיה צרפתייה, שהיתה כלתו החורגת של ליאון בלום, נרגעה מאז שרתה בצבא צר-פת, הסמיקה לשאת, כבעלה השני, את ה"סופר המסרטי דאמריקאי מאיר (בית אבי) לויק, ללדת לו ארבעה ילדים. אתו גם העפילה ב-1947 ארצה באניית המעפילים לא תפ-חידונו, כדי להסריט סרט על המעפילים. למרות שבסרט מילאה הגברת טורס תפקיד ראשי, לא נמשך מצצרה, כעולה בלתי חקיה, בכלא חיפה, יותר משלושה ימים, וזה הודות להתערבותה של ממשלת צרפת, שהתעלמה, באריכות צרפתייה אופיינית, מ"נסיונה הספרותי של טורס המתאר את חסות בת הנשים בחיל צרפת החופשית ככית כושת אחד גיול (נשים בצבא צרפת - הוצאת צהר - 183 ע).

הווי

את כל האמת ורק את האמת בתל-אביב, נעצר שמעון כהן כחשוד ב"גניבה, הכריז לפני השופט: "שלא אוכה לראות את אשתי, אם גנבתי" גילה מאוחר יותר, בשעת החקירה, כי אשתו מבוגרת מןו בעשרים שנה. מכוערת עד לאימה.

ניאו ריאליזם

בתל-אביב, חול קבצן עיור שישב בפנית הרחובות אלנבי-בלפור, לשיר את יהודים רחמו רחמו התחיל להשיע פומ נים מתוך הסרט אנה, הסביר לעוברים ושבים: "זה מכניס לי יותר כסף!"

הלכה למעשה

בניו-יורק, פוטר שחקנית בטסי פון-פריס-טנברג מצאת המשתתפים במחזה מלחמה נגד הגברים, לאחר שהשקתה את כוכב המחזה, טוני ראנדול, בסם מרדים לפני הצגת הב-כורה, גרמה לדחית הצגה לתאריך אחר.

קלקול במנגנון

בחיפה, נעצר זאב למברג, נאשם בגניבת שעון-כיס, טען כי הוא הלך לטייל לתומו, נשאל אם גם השעון הלך, השיב: "לא, ה" שעון עמד. הוא היה מקולקל!" נידון בו במקום לשבת ששה חודשים במאסר.

התחרות בלת-ההונג

בקאלאמאזו, ארצות-הברית, כאשר הובאו גינה וסלינה חקר לדגן באשמת הגדת עתיד, דות, שם השופט ארתור בראון גביש גדול על שולחנה, הציץ בו, הכריז: "אני רואה את העתיד בבירור. אתם צפויים ל-500 דולר קנס ושלושה חודשי מאסר כל אחד!"

מחוי לתפ-יר

בתל-אביב, בצהרי יום שבת, אסף נהג מר-נית נוסע, הסיעו לירושלים, סירב לרשום לו קבלה, הסביר: "איני כותב בשבת!"

מקור

על חשבון הברון

בנו השלישי והצעיר של בנו החמישי והצעיר של מייסד שושלת רוטשילד, אנשיל משה רוטשילד, לא התפרסם כראש ענף המשפחה הפריאסאי* בלבד. אדמונד אבי רהם בנימין רוטשילד התפרסם גם כיהודי שהוציא מכספו על יישוב ארץ-ישראל יותר (בין 100 ל-200 מיליונים פרנקים ז.ב) מכל איש אחר בעם היהודי.

כצד הוצאו מליוני פרנקים אלה מיטיב לתאר באבי היישוב גצל קרסל, פועל מצטיין בפרסי פתח-הקוה, שהספיק לחבר עשרים ספר ומאות מאמרים היסטוריים באז נטש את הטורייה שלו.

קרסל אינו מסתפק בתיאור השקעותיו של הברון חובב האומנות, חבר האקדמיה ל-ספרות ואמנות בפאריס, שזכה בארץ לתואר הנדיב הידוע, כי מלבד השקעות ממשות (בראשונה, 30 אלף פרנקים לבראשון-לציון) ונסוגנות שלא עלו יפה (כקניית הכותל המערבי), לא חסך הברון גם את אימרות פיו. אחדות מהן:

● (לנשות האכרים) "אל תקחנה לכן משרות; עשינה כל מלאכותיכן בידיוכן ועזורה. גם לבעליכן בעבודתם!"

● (לאיכרים) "רצוני כי תחיו בשלום וברעות, הקטן לא יקנא בגדול, העני לא יקנא בעשיר... הגדול יעזור לקטן והעשיר לעני."

● (לפקידיו) "...לעבוד ולעבוד, בלי רעש, תופים ופרסום."

תרופה יקרה. יצירת אחרות של הברון: כאשר שלמו פקידיו מחירים מופרזים (בלשון פשוטה יותר: סובסידיה) תמורת ענבי זיכרים, ללא כל התחשבות ב"מחיר השק", היו אלה תשלומים על חשבון הברון.

לא היו אלה הדברים היחידים שהוקמו על חשבון הברון. חצי מיליון דונם קרקעות 50" היישובים שהוקמו בכספיו, השאירו את זכרם לעד, בדיוק כמו שיטת המענק המיוחדת במינה בה נהג כלפי ההסתדרות הציונית.

אמר רוטשילד לחיים וייצמן: "אם זקוק אתה לכסף, בוא אלי!" אחר הספר הלבן הראשון (של פספילד, 1931) היה וייצמן זקוק לכסף, אם כי לא היה יכול לבוא לרוטשילד - הוא שכב חולה במלונגו ב"פאריס. הברון בן 86" לא התעצל, בא למט וייצמן, כשבדיו ציק על 40 אלף לירות שטרלינג. "זה", אמר, "יעזור להוריד את מידת החום שלך." (אבי היישוב - גצל קרסל - הוצאת מגן - 180 ע).

תרגום

בית אחד גדול

נשים בצבא צרפת הופיע במהדורה איטלקית אחת, בשמונה מהדורות אמרי-קאיות ו-261 יפאניות. מדוע? בגלל הקור-פורלית מצומקת הפרצוף המופיעה בו והמצחחת, דרך קבע, "כאן קסרקט, לא סאלן!" חדאי שלא.

הרבה יותר מתקבל על הדעת, כי נשים זכה לתפוצתו הרבה בגלל היותן בוגרפיה גל יית לב (אבל אמת גלויית לב) של חיילת צרפתייה, כזאת של המחברת, טרסקה טורס, ששרתה משך חמש שנים כמקשרת בין המפקדה הבריטית לשרותי המודיעין וצרפתיים בלונדון.

הדרך הכתולות. כי המשולות שבי-ברנשיות המשונות המאכלסות את הספר התרכזו דווקא בחזרה של טורס, שזכה (תך התעלמות מעובדות חיים מסויימות) בכינוי חדר הבתולות. ממנו יצאו גם שתי גבורות הספר. אחת היא קלוד, הלסבית החובבת, המושחתת והמשחיתה, שאינה פוסקת, ככל חברותיה האחרות, מלמסור "דליחות מפורטים על נס נותיה בחדר ה-משכב עם גברים ועם נשים, למרות אהבתה העזה לבעלה (אהובי היחיד היה תמיד בעלי אב. הוא כלב. הוא מרבה מדי לש-חזת והוא הומ, יקחה אופל!)."

הגבורה הראשית השנייה היא אורסולה, הערונת הכתולה המתנדבת לשרות בגיל

● ארבעה ענפים הרוטשילדים האחרים: הפרנקפורטי, הוינאי, הנאפולי, הלונדוני.

ישיר חיפה
HAIFA CURIER
أسا حيفا

זהה את עצמך!

האלפים הנוסעים מדי יום ביומו בקו הישיר של "אגד" מתל-אביב לחיפה ומחיפה לתל-אביב יודעים את אשר הם עושים. קו ישיר זה של "אגד" הוא הקצר והמהיר ביותר לנוחיות כל חיפאי הרוצה להגיע לתל-אביב, וכמו כן לכל תל-אביבי הרוצה להגיע לחיפה (ולכל הנוסעים האחרים הרוצים לנסוע מן העיר האחת לשניה). כל נוסע נכון משת"מש בקו ישיר זה של "אגד", לכן קל והיה דך נוסע "אגד" לזהות את עצמך כתמונות הכאות. רראשון מנוסעי "אגד" שיובא למערכת, "העולם הזה", תל-אביב, רחוב גליקסון 8, ויזהה את עצמו באחת התמונות, יוענק פרס 25 ל"י במוזמן.

יום ששי, 3.12.54, שעה 13.30.

יום ראשון, 5.12.54, שעה 10.00.

הנוסע הראשון של ישיר "אגד" תל-אביב - חיפה שכא זהות את עצמו היתה נוסעת: וזכבת גזר מן-תל-אביב (מימין), עקרת בית ואם לשני ילדים, שנמסעה ב-28 ל-נובמבר, כמנהגה מדי כמה ימים, לבקר את הוריה בחיפה. הנו-סעת גזר נוסעת ת-מוד בישיר של "אגד". היא פשוט אוהבת לנסוע באוטובוס "אגד" והיא גם יודעת את הסיבה: "באוטובוס, אומרת היא, יותר נוח!"

עובדי אגד והעולם הזה אינם יכולים להשתתף במוהית.

בחן את כולך

האם אתה בעני השכלה כללית?
האם אתה מהיר תפיסה? האם
אתה מוכשר לחשוב כראוי? כי
היותך נתון תחת לחץ גרוי?
כדי להשיב על שאלות אלו הנהיגה הפסיכולוג
ניה המודרנית מזה שנים רבות, בכל רחבי הער
לב, את מבחן האינטליגנציה בצורתו השו

שאלה, כגון: איזה יום היה שלשום? תראה
לך פקלה, אך ככל זאת כדאי וכדאי לראות
איך תצליח להשיב לשאלות רבות בזמן מוגבל.

נות, הידוע בדיוקיות בראשיתיותו איי. קיי,
(מנתישכל). הפעם מוגש לך מבחן אינטליגנציה
שגם, עשוי במיוחד למבחן עצמי והרדי. אפשר

התוכל לעבוד תחת לחץ?

האם אתה מתעצבן על נקלה? או שמא
אתה יכול להמשיך לעבוד בקוררות, אפילו
כאשר אתה נתון בלחץ גדול?
לפניך עשרים שאלות שונות. אתה חייב
להשיב עליהן בנו אחר זו — ובמהירות
הבוק.

הזמן: שבע דקות.

כל תשובה נכונה מוכה אותך ב-5 נקודות.
צברת 55 נקודות — עברת את המב
חן. 60 נקודות — למעלה מן הממוצע. 70
נקודות — טוב מאד. 80 נקודות — מצויין.

ברצונם לבחון את כושר ההתמצאות של
חיליהם, מציגים רוב הצבאות בעולם את
סדרת המבוכים הבאה לפני כל טירון.

מובן מאליו שאתה יכול לעבוד דרך המי
בוכים. אך התוכל לעבוד דרך כל חמשת
המבוכים תוך שתי דקות?

קח עפרון. נעץ את חודו בפתח השמאלי
של המבוכ, המצויין בחץ, ומשוך בו קו רצוף
דרך כל המבוכ, עד הפתח שממימין. אסור
לך להצית קהיב מודפסים.

כל מעבר מוצלח דרך מבוכ יזכה אותך ב-
20 נקודות. אולם יהיה עליך להחסיך מעצ
מך 10 נקודות, בכל פעם שתתקל במחסום
ותיאלץ לחזור על עקבותיך.

הזמן: שתי דקות.

אם צברת 60 נקודות, כושר ההתמצאות
שלך ממוצע. 70 נקודות — טוב. 80 נקודות
דוה — טוב מאד. 90 נקודות — מצויין. אם
צברת 100 נקודות, אתה ממוצע לצאת מכל
מצב קשה.

ככשים שחורות

לפניך שבע עשרה סדרות של מלים. כל
סידרה מכילה ארבעה שמות עצם. למראית
עין משתייכים כל השמות המופיעים בסידר
רה אחת לאותו סוג. אולם לאמיתו של דבר
יש בכל סידרה כבשה שחורה: שם עצם
אחר, הנבדל מכתיבה מסוימת משלושת ה
שמות האחרים.

מתפקידך למצוא את הכבשה השחורה ב-
כל סדרת מלים ולמתוח מתחתיה קו. למ
של אם תמצא את ארבע המלים: פרושה,
שלינג לירה, נחושת, יהיה עליך למתוח
קו מתחת ל"נחושת", היות ומלה זו מציינת
שם של מתכת, בה בשעה שלושה המלים
האחרות הן שמות של יחידות מטבע.

הזמן: שלוש דקות.

כל תשובה נכונה תזכה אותך ב-6 נקודות.
דוה. אם צברת 60 נקודות, עברת את המב
חן. 72 נקודות — ממוצע. 80 נקודות —
טוב. 92 נקודות — מצויין. אם צברת 102
נקודות, אין ספק שאתה גאון.

את סכום הספרות 1-4-9-6-2 בריבוע
השמאלי [53] אילו היום היה יום ראשון,
איזה יום היה שלשום? מהו המס'
פר הקטן ביותר אשר תוכל ליצור, אם חס'
דר מחדש את הספרות 6,4,9,3,8?

כתוב שני שמות נעדרות המתחילים באות מס'
(1) (2) ומיד לאחר מ'
כן כתוב שני שמות בחרים המסתיימים ב-
אות למיד (1) (2) רוצה
גלולה נגד כאב ראש?

שחור לבן

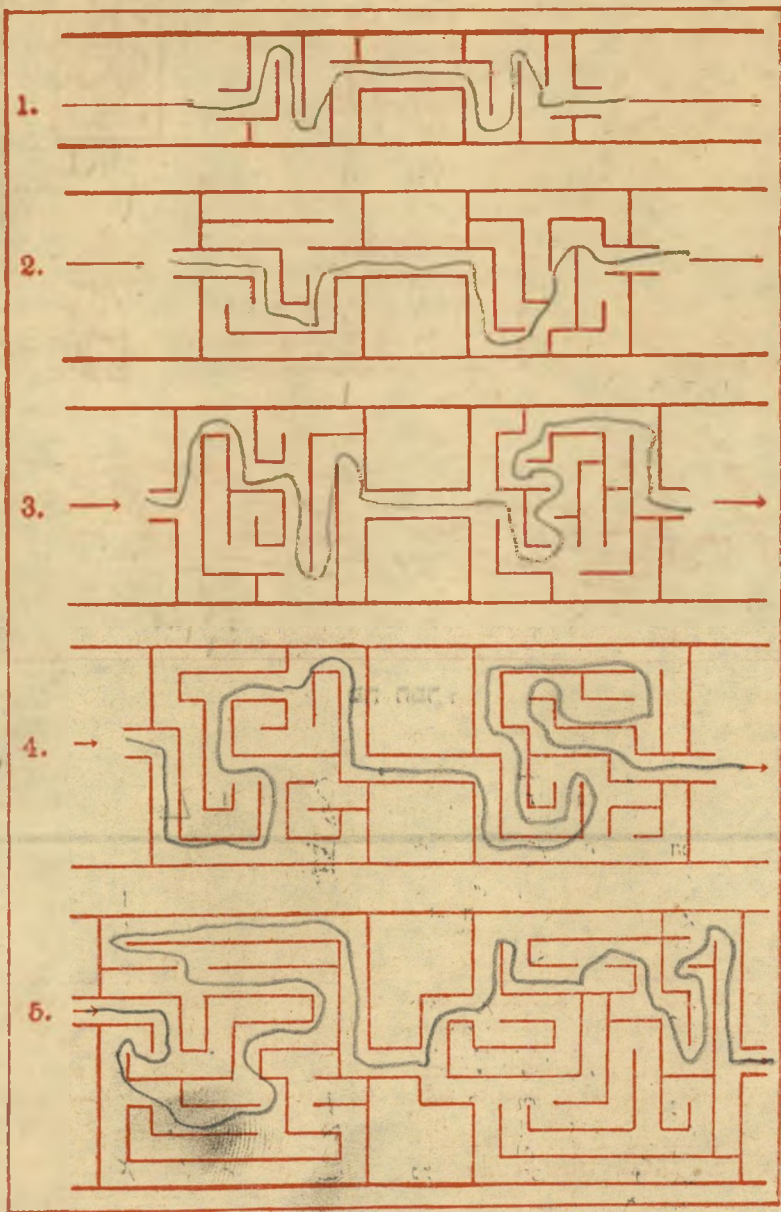
חמישים המלים אשר לפניך הינן פשוטות
ויזווימות. כולן ידועות לך היטב.

מבחן זה אינו בוחן את ידיעותיך באוצר'
המלים, הוא יבקש את המהירות בה מסוגל
מוחך לפעול.

עליך לכהוב, תוך זמן קצוב, את המלה
הנוגדת לכל אחת מחמישים מלים אלה. אם,
למשל, תראה את המלה שחור, יהיה עליך
לכתוב במקום הריק את המלה לבן. אסור
לך ליצור מלים נוגדות עלידי הו'
ספת מלות שלילה למלים הנתונות. כן, למ'
של, אסור לך לשנות יצוב ליבנותייצוב.

הזמן: ארבע דקות.

כל תשובה נכונה תזכה אותך ב-2 נקודות.
צברת 60 נקודות — מוחך זקוק לשיפור
יסודי. 65 נקודות — עדיין לא מספיק. 70
נקודות — ממוצע. 80 נקודות — למעלה מן
הממוצע. 90 נקודות — אחה בחור ורני,
96 נקודות ויותר — מחשבותיך מהירות
להפליא.

מירוץ מכשורים שכני

1. כוה קהור
2. רב ריב
3. שנאה אהבה
4. רזה חמור
5. קרוב רחוק
6. גדול קטן
7. גבוה נמוך
8. שמאל ימין
9. יפה נאה
10. ימין שמאל
11. יום לילה
12. קל כבד
13. לאבד מצוא
14. עבה דליל
15. פשוט מורכב
16. מוקדם מאוחר
17. אשה גבר
18. נסי עמל
19. מעושש מנוח
20. יתרון חסרון
21. גבוה נמוך
22. שמה חסמה
23. קשה קלה

90 נקודות — יוצא מגדר הרגיל. אם ענית
כהלכה על כל השאלות, אתה מוכשר למלא
תפקיד של קופאי בבית-קולנוע ישראלי ש'
מצי רק סרטים מובחרים.
מחק את הספרות הבלתי זוגיות במספר
924583. מיד לאחר מכן מחק במלים 33
את הציפויים את כל האותיות שבאות

1. סכין כף בקבוק מוגל
2. כסא שולחן ספסל תור
3. מרק שוקולד עוגה גלדה
4. עט דיו ספר נייר
5. רכבת מכונית סירה בית
6. צרפת בריטניה ספרד ארטיקה
7. מסר רגל נראם איצו
8. ריבוע משולש כדור מלבן
9. סוחנת חיתכת חץ שקבינה
10. מוינה מכנה שבר חיבור
11. אחת שבע ארבע שלוש
12. באנגו כינור מנדולינה גיטארה
13. אלט אלגרו סופראנו באס
14. במבוק אשוח אלון תרזה
15. במבול כוונת הדק קנה
16. גיורגיטסו התאבקות איגרוף גיור
17. אהבה שנאה כשרון קטאה

